

Den næste sag på dagsordenen var:

31) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 166:

Forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 2005.

Af Finansudvalget.

(Fremsat 15/5 2007 i betænkning fra Finansudvalget).

Kl. 15.40

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg skal lige oplyse, at beskæftigelsesministeren også er fungerende finansminister.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

32) Første behandling af lovforslag nr. L 218: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Kontraktordning for afviste asylansøgere, der samarbejder om udrejse).

Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj).
(Fremsat 16/5 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Inden vi går videre, vil jeg lige spørge, om beskæftigelsesministeren også er fungerende integrationsminister. (*Tilråb fra salen*). Ja, men jeg undrer mig både over minister og ordfører. Men hvis vi kan få en debat, så er det i hvert fald fru Irene Simonsen, der har ordet.

Jeg ved ikke, om hr. Jesper Langballe vil tjene Folketinget i at tage ordet før større partiers ord-

førere, sådan at de får mulighed for at komme til stede i salen.

Hr. Jesper Langballe som ordfører. Og det drejer sig om L 218.

Jesper Langballe (DF):

Jeg beklager meget over for formanden og Tinget, at jeg har trukket tiden ud. Jeg sad i et udvalgs møde og var overhovedet ikke klar over, at vi var nået så langt i dagsordenen.

Jeg vil sige – det bliver sådan lidt improviseret, hvad jeg siger – at den udlændingepolitiske debat, man oplever i medierne for tiden, ikke mindst ved fremkomsten af Ny Alliance, men også før den tid, er præget af en ufattelig uvidenhed og mangel på eftertanke.

Det, som man hører igen og igen, er: Hvorfor kan disse afviste asylansøgere, der sidder i Sandholm og Avnstruplejren, dog ikke komme ud og få et arbejde; hvorfor kan deres børn ikke komme ud i folkeskolen; hvorfor kan de ikke komme til at bo et sted ude hos andre mennesker, når de nu alligevel er her?

Man ser fuldstændig bort fra, at der er tale om afviste asylansøgere, som af de danske myndigheder er blevet beordret til at rejse hjem til deres hjemland, og fra, at hvis man gjorde sådan, som disse utrolig humane mennesker foreslår, så ville det betyde en nedbrydning af hele vores asylsystem. Så ville det jo betyde, at de mennesker gik ind i en integrationsproces i det danske samfund. Og ingen minister vil kunne klare den opgave, ingen Udlændingesservice vil kunne klare den opgave at få dem drevet sammen igen og skulle sende dem til deres hjemland. Det ville både være fuldkommen urealistisk og inhumant.

Hvis vi fortsat vil have et asylsystem, hvis vi fortsat vil hjælpe asylansøgere fra fremmede lande, så er vi nødt til at holde på, at de afviste asylansøgere skal hjem, og så længe de er her, er de her altså hverken på ferie eller på sådan en udvidet jobkortordning, hvor de kan smutte forbi alle andre, der søger arbejde, udlændinge, der søger arbejde i Danmark på jobkort; så er de her på grund af deres egen desperate beslutning, der trodser de danske myndigheder.

Tilbage står jo, at vi har et problem, som også er vores problem. Det er, at disse mennesker har bidt sig fast i den desperate beslutning om at blive her, at de har en livsdrøm om Danmark, som de holder fast ved, selv om der ingen realiteter er i den. Og derfor har vi forhandlet os frem til det lovforslag, som forelægges i dag, og som er

et godt forsøg på at give de mennesker et incitament til at rejse hjem.

Kl. 15.45

For os er det meget, meget vigtigt, at opkvalificeringsperioden i Danmark og i hjemlandet ikke er to forskellige ting, men at det er et forløb, der hænger fuldstændig sammen, og som skulle kunne give mulighed for, at hjemrejsen for den pågældende, der har underskrevet sådan en kontrakt med Danmark, af hjemlandet vil blive betragtet som en frivillig hjemrejse. Det er det, vi tror og håber på.

Så vil vi gerne understrege, at al den ufrugtbare snak, der har været om, hvorvidt det her skulle gælde en ganske bestemt befolkningsgruppe blandt flygtninge eller det skulle gælde alle, ikke har haft meget med realiteterne at gøre. For sagen er jo den, at realiteterne er, at vi altid har objektive kriterier for, hvordan vi behandler asylansøgere, men i det øjeblik vi kommer til hjemsendelsesspørgsmålet, hvor der skal forhandles med hjemlandet, så er man jo nødt til at forhandle med land efter land.

Og derfor er det blevet sådan – som Dansk Folkeparti hele tiden har peget på at det nødvendigvis måtte være – i lovforslaget, at vi begynder med Irak, og hvis det viser sig at være en succes, udvider vi det til andre områder, hvor der er afviste asylansøgere. Selvfølgelig – det er den eneste måde, det her kan laves på.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi takker ordføreren, og navnlig for, at han var til stede, da debatten startede.

Der er foreløbig tre, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren. Den første er hr. Morten Østergaard, derefter er det hr. Simon Emil Ammitzbøll, og så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti er meget optaget af at få sendt de afviste irakiske asylansøgere hjem til det land, der ifølge Forsvarets Efterretningstjeneste er i en tilstand af borgerkrig. Det ved alle, og hr. Jesper Langballe er jo altid klar i mælet her.

Det, der er spørgsmålet, er: Er det rimeligt, at man har et sådant hastværk, at det, man overlader til folkestyret, som man normalt påstår at stå vagt om, er en behandling, der skal vare fra i dag til næste fredag, i en sag, der rummer enorme menneskelige konsekvenser for nogle folk,

som er meget omdiskuterede, og som optager både offentligheden og vælgerne; at man så vil haste dette igennem, efter at man i øvrigt har taget sig god tid til at forhandle det bag lukkede døre? Man kan ikke engang tillade en høringsfrist på mere end 5 dage, og høringssvarene er oversendt i dag, hvor vi har første behandling. Er det ikke et helt urimeligt hastværk, selv om man – som hr. Jesper Langballe og Dansk Folkeparti er – er optaget af at få de irakiske flygtninge sendt hjem til det land, der er i borgerkrig?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er dog alligevel utroligt, når man tænker på, hvordan der råbes højt om – og med rette, synes jeg – at vi her taler om folk, hvoraf nogle har været i en flygtningelejr, som overhovedet ikke er beregnet til det, i 5, 6, 7, 8, 9 år. Og så får vi pludselig at vide, at vi har for meget hastværk. Mon der egentlig ikke kunne have været brug for lidt mere hastværk i det her spørgsmål?

Vi synes, det er på tide, at der sker noget, og vi synes ikke, det kan gå hurtigt nok. Men vi beklager, at forhandlingerne har været så vanskelige, at man må sige, at det *er* for kort tid. Altså generelt, principielt er jeg fuldstændig enig med hr. Morten Østergaard i, at det *er* for kort tid, både til høring og til spørgsmål og svar, og vi er indstillede på at være med til at give oppositionen de bedst mulige betingelser under de forhåndenværende omstændigheder.

Men vi tager ikke forslaget af bordet og venter med det til næste folketingssamling, ikke på noget vilkår. Det her er mennesker, der skal hjælpes, og så kan man ikke bare vente til næste gang.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, man er jo næsten rørt til tårer over den omsorg, der strømmer ud fra hr. Jesper Langballe over for de mennesker, som vi nu igennem år i dette Folketing forgæves har banket på regeringens og Dansk Folkepartis dør for, for at få dem til at gøre noget for.

Nu har Dansk Folkeparti så bidt sig fast i bordet, er modvilligt gået med til at lave en eller anden form for aftale, som jeg tror der vil være en almindelig skepsis mod i oppositionen i dag, og så vil man ikke engang – ikke engang – tillade en bare nogenlunde anstændig behandling i Folketinget, ikke engang tillade, at de mange mennesker udeomkring, der interesserer sig for det,

får en anledning til at afgive et hørings svar, som ikke skal skrives hen over en weekend. Og så siger man, så tillader man sig at sige, at man vil give oppositionen gode muligheder. Gode muligheder! Der skal afgives betænkning på torsdag, hvis tidsplanen holder, og hvis det her skal hastes igennem.

Kl. 15.50

Jeg vil sige til hr. Jesper Langballe, at jeg beundrer den kovending, det er, at man åbenbart ønsker at gøre noget for de irakiske asylansøgere, men jeg synes, man burde tillade, at nogle af dem, der interesserer sig for det rundtomkring, får en rimelig chance for at gøre sig gældende, når det handler om et forslag, som mindst talt er kontroversielt og næppe har den effekt, som man ønsker at bryste sig af.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen altså, gode muligheder, de bedst tænkelige muligheder under de nugældende konditioner, og de konditioner er ikke for gode, det erkender jeg. Men så vil jeg også bede hr. Morten Østergaard om at spise brød til, for så er det heller ikke værre. Det er teknisk uheldigt for Folketingets forretningsgang, når der er så korte høringsfrister og så kort tid til spørgsmål og svar, selv om vi vil arbejde for, at den tid bliver strakt, lige indtil der skal afgives betænkning.

Men altså, det er mennesker, der skal hjælpes, og det er derfor, jeg siger, at så er sagen heller ikke værre. Hvis der var tale om en sag, hvor man indskrænkede folks frihed eller indskrænkede deres rettigheder, så kunne man sige, at det pludselig bliver livsvigtigt, at der er meget god tid, en god lang høringsfrist, men det er der jo ikke tale om her. Her er der tale om at hjælpe folk til at komme hjem på en ordentlig måde. Og der er ikke retssikkerhedsmæssigt nogen problemer involveret i det her. Der er faktisk heller ikke nogen jura involveret i det. Og derfor siger jeg, at så er det heller ikke værre.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Så er det heller ikke værre, det er jo ikke livsvigtigt, siger hr. Jesper Langballe. Undskyld mig, det synes jeg er en meget stærk formulering, når det handler om et forslag om, at folk kan vende tilbage til et borgerkrigshærgt land. Hvis det ikke er livsvigtigt, så ved jeg ikke, hvad det er.

Det, der er tale om, er, at der er nogle generelle retningslinjer omkring god lovbehandling.

Det hedder 30 dage. Her går der fra den 16. maj til slutningen af maj, ca. 14 dage. Det er under det halve af, hvad der anbefales fra Justitsministeriets side. Hr. Jesper Langballe anerkender selv, at der er for kort tid. Hvorfor vil hr. Jesper Langballe så ikke hjælpe oppositionen, så vi får en ordentlig behandling, en saglig behandling? Vi har jo ikke siddet bag lukkede døre i 2 måneder og lavet det her, så vi har ikke alle de informationer, som hr. Jesper Langballe har.

Giv dog en chance for en ordentlig behandling af det her forslag.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hvad mon det egentlige motiv er med den trykknappen? Giv det dog en chance, vis lidt fairness. Er det at gøre noget for de afviste asylansøgere? Næh, det er det næppe. Jamen er det for at få en bedre forretningsgang i Folketinget? Næh, det er formentlig bare for at drille regeringen og Dansk Folkeparti. Det må hr. Simon Emil Ammitzbøll og hr. Morten Østergaard gerne prøve på, men det vil ikke lykkes dem, for den her sag skal føres igennem. Det ville være fuldkommen vanvittigt at skulle vente til efter sommerferien med at vedtage det. Der skal handles nu.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes, at Folketingets forretningsordens vejledninger for, hvor mange dage der skal gå, når man seriøst skal behandle et forslag, fortjener at blive respekteret. Det her handler ikke om drilleri. Vi har lige været igennem fuldstændig det samme på det retspolitiske område, hvor Retsudvalget måtte lære familie- og forbrugerministeren, hvordan reglerne er for det her, og sørge for, man får en god lovbehandling. Nu fortsætter regeringen så på næste ministers område, og det synes vi er uacceptabelt.

Jeg vil gerne love hr. Jesper Langballe, at når den tid kommer, hvor Det Radikale Venstre igen får indflydelse, vil der blive lavet ordentlig lovbehandling, også når Dansk Folkeparti er i mindretal.

Det, der er sagen, er, at man har haft fra den 27. marts, da statsministeren kom med sin udmelding, til den 16. maj til at forberede det her, men man vil køre det igennem på 14 dage. Det er ikke rimeligt. Og det er jo et fuldstændig urimeligt udsagn at sige, at man vil strække sig videst muligt inden for de givne konditioner. De givne konditioner er halvanden uge, og de givne

konditioner er indtil Folketingets sommerferie. Det er ikke i orden.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg er ikke i stand til at svare mere på det spørgsmål end det, jeg allerede har sagt. Jeg kan da gentage, at principielt og i almindelighed er det uheldigt med så korte høringsfrister, men i det her tilfælde gør det faktisk ikke så meget, fordi der ingen juridiske komplikationer er i det. Tror man på forslaget, på, at det kan have en værdi til at få de pågældende hjem på en ordentlig måde, eller tror man ikke på det, det er sådan set spørgsmålet. Det er et rent politisk spørgsmål og ikke juridisk.

Kl. 15.55

Men jeg vil godt lige anholde den der snik-snak. Der er dog noget, De Radikale og Ny Alliance kan være enige om: det her med, at de kommer hjem til et borgerkrigshærgt land. Sikke dog noget snak. Der er i første omgang tale om, går jeg ud fra, at sende nordirakerne hjem, hvor der er fuldstændig fred og ro. Der er overhovedet ingen problemer.

Når det drejer sig om Syd- og Centralirak, hvor man så kan forsøge næste gang, er det klart, at det hele tiden er forudsat, at det skal foregå i forståelse med de hjemlige myndigheder og under iagttagelse af, at forholdene er sådan, at de kan sendes hjem.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu hører jeg hr. Jesper Langballe snakke om, at der er nogle mennesker, der skal hjælpes, nemlig hjælpes hjem. Det er vist det, man kan kalde sådan et kærligt spark ud af landet. Og det ville måske ikke være så slemt, hvis det ikke var, fordi det lige præcis var landet Irak, vi har med at gøre.

Ikke fordi jeg tror, at hr. Jesper Langballe sådan er modtagelig over for almindelige argumenter, men er det gået hr. Jesper Langballes næse fuldstændig forbi, at FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, i sin rapport fra december 2006 siger, at situationen er blevet endnu værre end sidst, de kom med en rapport, og at de på det kraftigste anbefaler, at ingen irakere fra det sydlige Irak og fra Midtirak bliver sendt hjem, men at man enten giver dem asyl eller en anden form for opholdstilladelse? Er det fuldstændig ignoreret af hr. Jesper Langballe?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har ofte hørt på hr. Arbo-Bæhr, og det er aldrig før nu gået op for mig, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr virkelig har en poetisk åre. Jeg plejer ikke at blive sådan særlig poetisk stemt ved at høre hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Men det der udtryk »et kærligt spark« hjem kunne jeg ikke have udtrykt smukkere. Jeg synes virkelig, at der både er poesi og realiteter i det. Det er et kærligt spark hjem. Det er det, som de mennesker trænger allermost til.

Og så kan jeg bare sige om den der overfladiske visdom om situationen i Irak, som går ud på, at Irak er Irak, og det er nok det samme overalt, der springer bomber hele tiden alle vegne, at jeg vil foreslå hr. Jørgen Arbo-Bæhr at sætte sig lidt ind i forholdene i Irak. I Nordirak, som det er ganske givet at de første vil blive hjemsendt til, er der fuldstændig fred og ro. Vi prøver lidt ad gangen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg er glad for hr. Jesper Langballes ros, og at han har forstået, hvad det er, jeg mener. For det, jeg mener, er, at det her udelukkende er et spørgsmål om at få flere motiveret til at tage hjem.

Men jeg kan til gengæld også forstå, at hr. Jesper Langballe ikke har læst den rapport fra UNHCR. Jeg skal ikke gøre mig til ekspert på, hvordan verden ser ud i Irak. Men jeg læser, hvad folk, der rent faktisk er i området og rent faktisk beskæftiger sig med det, mener. Og det er jo ikke hvem som helst, det er FN's Flygtningehøjkommissariat, vi snakker om.

De gør også opmærksom på, at det ikke giver mening og er decideret farligt for mennesker, der kommer fra Midt- og Syd-dirak, hvilket jo er flertallet af dem, der befinder sig i Danmark, at blive sendt til Nordirak. Det er lige så farligt som at sende dem til Midt- eller Syd-dirak.

Vil hr. Jesper Langballe virkelig risikere at få liv på sin samvittighed bare for at få opfyldt sine målsætninger om at få sparket de her mennesker ud af landet? Om det er med kærlighed eller ej, er jeg fuldstændig ligeglad med. Vi risikerer, det koster liv.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Over for den sidste appel kan jeg jo næsten ikke holde tårerne tilbage.

Jeg må gøre opmærksom på en række ting. For det første: Vi lytter altid til – og selvfølgelig har jeg læst UNHCR's rapport – hvad UNHCR siger. Det bør man gøre, når der er tale om flygtningespørgsmål. Men det er altså ikke UNHCR, der fører Danmarks flygtningepolitik. Det gør vi selv herhjemme.

For det andet må man sige rent principielt, at det vilkår, at der er uro i et område, jo er et vilkår, man i givet fald deler med alle sine landsmænd, mens den definition på en flygtning, som ligger til grund for den danske asyllovgivning og for FN's asylbegreb, er, at man er personlig forfulgt. Og det er man ikke, selv om der er nogle bomber, der fuldstændig i flæng spreder ødelæggelse. Det er noget, man deler med resten af sine landsmænd. Og det kunne faktisk være, at man havde en moralsk pligt til at komme hjem og hjælpe sine landsmænd med at bygge landet op.

Kl. 16.00

Og så kunne jeg ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så har den røde lampe lyst i lang tid, og formanden har også stået op i lang tid, så vi slutter den korte bemærkning. Der er svaret, og vi går videre i næste række, og det er hr. Troels Ravn.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg bemærkede flere ytringer i hr. Jesper Langballes indlæg, bl.a. at det her handler om mennesker, der skal hjælpes. Og det er jeg sådan set meget enig med Langballe i ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg gør opmærksom på, at det hedder hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

... undskyld, hr. Jesper Langballe. Det er mennesker, der skal hjælpes.

Men det korte og kontante spørgsmål fra mig lyder: Hvad har de her mennesker, der skal rejse hjem til Irak i en situation, hvor landet er erklæret i en borgerkrigs-lignende tilstand, at gå ind i den her aftale med? Kan hr. Jesper Langballe prøve at fortælle mig: Hvad har de at byde ind med i den her aftale? Er det ikke omsonst at forestille sig, at mennesker i de her situationer og under de her konditioner vil tage imod det tilbud, som er skitseret fra regeringens side?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det vil jeg meget gerne forklare hr. Troels Ravn. Der sidder lidt over et par hundrede afviste nordirakiske asylansøgere, som hører hjemme i et område, hvor der ikke alene ikke er borgerkrig, der er overhovedet ingen uro. Alt fungerer, bortset fra at fordi Saddam Hussein systematisk har dræbt mændene i Kurdistan, er der et kolossalt underskud af mænd. De har virkelig brug for de mennesker.

De kommer hjem opkvalificeret af Danmark. De kommer derned til et job, de kommer derned med penge, der står et projekt klar, de kan tage fat på, og deres børn er sikret skolegang. Ærlig talt, er det ikke noget at byde på i forhold til, at den måde, man har gjort sig fortjent til alt det på, faktisk bare er ved at være afvist asylansøger? Jeg synes, det er kulant ud over alle grænser.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg mener, at afviste asylansøgere skal rejse hjem, når forholdene er til det. Men det forslag, som ligger her, er efter min vurdering ganske enkelt pistolpolitik. Der bliver holdt en pistol for tindingen af de her mennesker, og det er ikke ordentligt.

Det er altså sagkundskaben, det er Forsvarets Efterretningstjeneste, der har givet det udsagn og udarbejdet den rapport, der fortæller, at der er borgerkrig i Irak. Og vi ved også, at flygtede irakere, der er vendt hjem til tilsyneladende rolige områder, har været udsat for forfølgelse af forskellig karakter. Det kan hr. Jesper Langballe vel ikke være blind for.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nu er jeg jo i den situation, at jeg ikke må stille spørgsmål til spørgeren, men jeg stiller dem så til mig selv.

Har Forsvarets Efterretningstjeneste virkelig sagt, at der er uro, borgerkrig over hele Irak uden undtagelse? Har de sagt, at der er borgerkrig i Nordirak, hvor der er nøjagtig lige så fredeligt, som der er her i København, bortset fra når der er ballade omkring Ungdomshuset? Så er der nok lidt mere fredeligt i Nordirak. Har de sagt, at i Syd- og Centralirak er det alle steder hele tiden, der er uro? Nej, det har de selvfølgelig ikke.

Derfor er det klart, at Integrationsministeriet, hver gang der skal hjemsendes et hold, der hører hjemme et bestemt sted, vil føle sig for og sørge for, at de kommer hjem i god ro og orden uden risici, der er fuldstændig urimelige, men jo heller ikke med den bagtanke, at de skulle være hævet over deres landsmænd, fordi en menneskesmugler engang i tidernes morgen har ført dem til Danmark.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Modspørgsmålet til hr. Jesper Langballe kunne jo være: Hvor står der i forslaget, at det her forslag kun gælder afviste asylansøgere fra Nordirak? Hvor står der i forslaget, at det her ikke også gælder irakere, som kommer fra Bagdad eller andre steder? Hvor står der, at forholdene er i orden på det tidspunkt, hvor de her mennesker er klar til at blive sendt hjem?

Der er jo en grund til, at mange af de her mennesker har ventet i 5, 6, 7, 8, 9 år, som ordføreren selv var inde på, og ikke har ønsket at komme hjem. Det er jo ikke, fordi man bare sidder på sin numse og venter og tænker, at det er meget bedre at være her. Det er, fordi man frygter for sit eget og sin families liv, at man ikke er taget hjem endnu.

Derfor må jeg også bare sige, at når myndighederne i Danmark repræsenteret ved FET siger, at der er borgerkrig og borgerkrigs-lignende tilstande i Irak, så er det én ting, men når myndighederne i Irak selv siger, at de ikke kan garantere for tvangshjemvendte flygtninges sikkerhed, og at det er en dårlig idé at sende flygtninge hjem, så gør det jo bare det her forslag endnu mere absurd i mine øjne, eller hvad?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg er ikke sikker på, at udtrykket numse er et parlamentarisk udtryk, så jeg beder om, at man undgår det, men jeg tror, alle forstår, hvad der menes med det. Og så er det hr. Jesper Langballe som ordfører, 1 minut.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hvor i lovforslaget står det, spørger fru Sophie Hæstorp Andersen, hvor i lovforslaget står der noget om bestemte områder? Det er noget, man kan høre ud af lovforslagets tekst, hvis man ikke er helt politisk tonedøv.

Det kan ikke være ubekendt, at der op til den aftale, vi indgik, har været en diskussion, som er piblet frem – somme tider fosset frem – i medierne, om, hvorvidt det her nu skulle gælde alle uden undtagelse på en gang, eller det skulle gælde særlige områder. Og der sejrede den sunde fornuft, sådan at man selvfølgelig prøver sig frem der, hvor man har en god mulighed for at få folk hjem. Det har man i Irak. Det har man rent praktisk, men det står der ikke noget om i lovforslaget.

Vi skal lige gøre opmærksom på, at når man forhandler om både tilbagesendelse og definition af, hvad frivillig hjemvenden er, så forhandler man ikke med Bagdad, men med den enkelte region, Nordirak, Centralirak eller Sydirak.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er tiden gået. Jeg beder ordføreren og også de kommende ordførere indimellem kigge ikke bare på dem, man taler til, men også på den røde knap, for ellers bliver formanden meget stram i masken – og det er et parlamentarisk udtryk. Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Med hensyn til hvem forslaget gælder, er der jo ikke nogen tvivl om, at vi Socialdemokrater da undrer os lidt over, at når man virkelig tilsyneladende har opfundet den dybe tallerken her, så gælder det netop ikke alle afviste asylansøgere. For det var jo ellers det, De Konservative var ude med, nemlig at det her forslag om, at man skulle lade irakere og andre asylansøgere arbejde og så eventuelt indgå kontrakt om at tage hjem senere, men i første omgang arbejde og uddanne sig i landet, skulle gælde for alle asylansøgere.

Der må man jo bare sige, at man ikke skal være helt politisk tonedøv for at se, at endnu en gang er det Dansk Folkeparti, der sætter sig meget, meget tungt på regeringens udlændingepolitik, at endnu en gang er det Dansk Folkeparti, der definerer, at det her forslag altså alene skal gælde irakere. Irakere, som man har tæsket løs på år efter år efter år, fordi de skulle tage hjem til noget, vi i dag kan karakterisere som borgerkrigs-lignende tilstande i deres hjemland.

Jeg synes bare, det er tankevækkende, og jeg glæder mig da også til at høre den konservative ordførers svar på det, for De Konservative og fru Birthe Rønn Hornbech og andre har jo været

inde på, at det var ganske fornuftigt at lade asylansøgere arbejde og uddanne sig i landet, men det skulle selvfølgelig være *alle* afviste asylansøgere. Så igen må man jo sige tillykke til Dansk Folkeparti. Man har sat sig godt og grundigt på den danske udlændingepolitik endnu en gang.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg takker for lykønskningen. Jeg tror, den faktisk er ganske uberettiget. Men jeg vil sige, at det her jo ikke er et spørgsmål om, om man går ind for det ene eller det andet, men der er nogle realiteter, man er nødt til at respektere. I det øjeblik man skal have folk hjem, så er det fuldstændig afgørende, hvad myndighederne siger i det land, som de skal hjem til. Og det land er altså ikke Irak som helhed, det er Nordirak, Centralirak eller Sydirak. Og hvis man så får forhandlet en aftale på plads med f.eks. Nordirak, hvor det vil være mest taknemmeligt, fordi der er fred og ro, kan det da ikke nytte noget, at man bagefter kommer og siger, at den for resten også skal gælde Kosovo, hvis de ikke synes det i Kosovo. Det er sådan lidt et spørgsmål om nøgterne realiteter, det er ikke så meget et spørgsmål om, hvilken holdning vi hver især har.

Kl. 16.10

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er taletiden gået, den røde lampe har lyst i et stykke tid. Og så er det næste korte bemærkning, og den er fra hr. Hüseyin Arac.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det er ikke, fordi jeg forventer at få et ordentligt svar.

Når landets forsvarsefterretningstjeneste siger, at der er en borgerkrigs-lignende situation i Irak, og vi så har en kollega, der står her og siger, at der er fred og ro i Nordirak og vi bare kan dappe af, så vil jeg spørge Dansk Folkeparti, som er parlamentarisk grundlag for den her regering, og som holder både integrationsministeren i næsen, i ørerne og alle mulige steder og tager Det Konservative Folkeparti som gidsel og gør, hvad der passer det – det er fint, det er et fint resultat: Er Dansk Folkeparti ikke blevet orienteret? Regeringen, integrationsministeren har haft kontakt med nordirakiske myndigheder, som siger, at de ikke vil have de her mennesker. Er Dansk Folkeparti ikke orienteret om det?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Vi bliver løbende, faktisk hvert kvartal, orienteret om hjemsendelsessituationen, om, hvordan det ligger, og der er vi løbende blevet orienteret om, hvor vanskeligt det er med hensyn til irakere og kosovarer. Det er jo lidt besynderligt, set i forhold til det Irak, som Amerika og vi har hjulpet, at det Kosovo, som er administreret af UNMIK, af FN, er der, hvor problemerne er, men sådan er det altså.

Når nordirakerne er så interesserede i at få dansk erhvervsliv derned, synes jeg ikke, at de kan være bekendt, at de bliver ved med at stritte imod, når det drejer sig om at tage deres egne statsborgere tilbage. Jeg synes, de burde skamme sig. Men det er altså de vilkår, vi har at arbejde under.

Jeg synes, spørgerne har lydt som en flok mennesker, der læser avisoverskrifter ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg vil igen sige til ordføreren, at vilkårene er, at når den røde lampe lyser, så er der gået 1 minut, og så er taletiden udløbet. Men nu vil jeg være meget mild og venlig resten af dagen, så nu får både de, der har korte bemærkninger, og svarene i stedet for 60 sekunder.

Så er det hr. Hüseyin Arac for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg havde ikke forventet at få svar. Jeg kan spørge ministeren, når hun får ordet, om man har haft nogen forhandlinger med irakiske myndigheder om, om de kan tage imod de her mennesker. Socialdemokraternes holdning har altid været, at de mennesker, der kan rejse hjem, skal rejse hjem, fordi de har fået deres ansøgning behandlet.

Tre partier sætter sig bag lukkede døre og laver sådan et forslag, uden at vi er orienteret, uden at vi ved, hvad der foregår. Så kommer man og siger, at i løbet af 6 dage skal det igenem, fordi Dansk Folkeparti gerne vil hjælpe de her flygtninge, der er udstvist fra Danmark. Vi har efterlyst i et par år, hvordan man kan hjælpe de her mennesker, så de enten kan komme stille og roligt hjem eller blive hjulpet her i Danmark.

Er det ikke rigtigt, at problemet er, at man har sagt til de her mennesker: Skriv under på jeres dødsdom, så kommer I af sted? Er det ikke det, det handler om?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at jeg synes, at det sidste indlæg var dybt usmægtigt. Jeg synes, det er dybt usmægtigt at håne os, fordi vi ikke bare interesserer os for, at folk kommer hjem, men også for, at de kommer hjem på en ordentlig måde, at de kommer hjem til noget. Hvad er dog det for en moral, hr. Hüseyin Arac der demonstrerer?

Så vil jeg altså bare sige, at det her jo er det, der er gældende for hele det her forslag, nemlig at vi interesserer os for folk. Jeg vil ikke påstå, at de pågældende har fortjent det ved at trodse de danske ordrer om at rejse hjem. På den anden side må man sige, at de har bidt sig fast i en desperat beslutning, som de måske er blevet lidt skøre af. Derfor er det så særlig afgørende at hjælpe dem til at få en ordentlig start i hjemlandet. Det synes jeg ikke hr. Hüseyin Arac skulle håne os for eller gøre grin med. Jeg synes, det er usmægtigt.

Kl. 16.15

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går tilbage til den normale ordførerrække, og så er det Venstres ordfører, fru Irene Simonsen.

Irene Simonsen (V):

Jeg vil selvfølgelig starte med at beklage, at vi ikke var her til tiden, fordi vi var gået til udvalgs møde i stedet for – jeg regnede med, at der ville gå lidt længere tid, før punktet her ville komme på.

Til lovforslag nr. L 218, der er fremsat her, vil jeg sige, at det er et lovforslag, som jeg er utrolig glad for bliver fremsat. På trods af at der er meget kort sagsbehandlingstid til det her lovforslag, betyder det stadig væk meget for mig, at vi når det inden sommerferien, for vi står med nogle tilbud til nogle mennesker, som jo, kan man sige, frivilligt har valgt at sidde på et asylcenter og nægter at samarbejde om deres hjemsendelse. Man har fået et afslag på asyl. Der er en asylsag, der har været behandlet først ved Udlændingsservice, dernæst ved den uvidlige instans Flygtningenævnet, hvor der sidder en dommer for bordenden, og hvor man har fået et afslag på, at man er asylant.

Vi kan sikkert sagtens blive enige om, at mange af dem her burde have været rejst hjem for lang tid siden. Det har de ikke gjort. De har ikke villet samarbejde om hjemsendelsen.

Vi ved, at det for nogle er muligt at rejse hjem. Hvis man kigger på de tal, der er, er det faktisk sådan, at vi totalt set har 1.059 afviste asylansøgere pr. 5. maj 2007, som sidder i vores centre, og som burde rejse hjem, men som ikke gør det. Heraf er 565 irakere. Ud af de 565 irakere kommer ca. 200 fra Nordirak. Så er der 106 fra Kosovo, og det er hovedsagelig romaer. Fra Somalia er der 72 personer. Og fra Iran er der 62 personer.

Det, vi har valgt at gøre med det her, er at sige: I første omgang fokuserer vi på irakerne. Det er ikke ensbetydende med, at andre ikke skal have det her tilbud, for det er klart, at hvis det her bliver en succes for irakerne og de får en god og human tilbagevenden til deres hjemland, som alle intentioner i det her lovforslag i hvert fald går på at de skal have, ja, så skal det selvfølgelig også tilbydes andre; det er helt klart. Men lad os skabe et godt erfaringsgrundlag, før vi går i gang med de næste.

Jeg vil gerne give den tidligere ordfører, hr. Jesper Langballe, ret i, at umiddelbart er det jo lige til at gå til, når det gælder nordirakerne. Nordirak er, uanset hvad oppositionen påstår og hvad jeg hører, specielt fra Det Radikale Venstre her i dag, altså et område, der er stabilt. Der er mulighed for at få skabt sig en fremtid og et liv dernede, og det er altså også muligt at bosætte sig både som enkeltperson og som familie. Så gør vi det bare endnu mere attraktivt med det her lovforslag.

Det er således, at hvis man rejser hjem, får man både personlig hjælp, og man får økonomisk hjælp. Og den hjælp udmønter sig i, både at de har en tid her i Danmark, indtil de rejser hjem og i en videre opfølgning i hjemlandet. Og hvis vi skal starte med at tage Nordirak som eksempel, er det ikke så lang tid siden, jeg mødtes med vicepræsidenten for Det irakiske Parlament, som selv stammer fra Nordirak, og som fortæller mig, at noget af det, man har mest brug for ekstra hjælp til i Nordirak, er at få endnu mere gang i turismen, end der allerede er. Så virker det jo lidt grotesk, at vi har ca. 200 personer siddende fra Nordirak, som påstår, at de ikke kan rejse hjem. Hvis der kan rejse turister til Nordirak, så må der trods alt være fredeligt.

Den økonomiske hjælp er lavet sådan, at hvis man forestiller sig en far og en mor og to børn, der skal af sted, så får de et kontantbeløb på 60.000 kr. Hvis de så ydermere også ønsker at få hjælp til at starte en virksomhed, kommer der et yderligere økonomisk bidrag på 11.000 kr. oveni.

Det er altså 71.000 kr. til sådan en familie her. Derudover får man også huslejestøtte, når man vender tilbage – 15.000 kr. pr. voksen – til at dække huslejemkostningerne i sit hjemland for, og det vil sige, at det alt i alt er 30.000 kr. for sådan en familie her. Så alt i alt er det sådan for en far og en mor med to børn, som ønsker at komme hjem, at de får hjælp til at starte en virksomhed og i øvrigt får al den personlige hjælp til at få børnene i skole, få etableret et job, finde en bolig at bo i eller eventuelt få bygget eller genopbygget en bolig. Men alt i alt så får sådan en familie også 101.000 kr. med fra Danmark direkte i kontanter, hvilket jo må siges at være en god hjælp at starte op med i Irak.

Kl. 16.20

Jeg håber, at jeg får nogle bedre spørgsmål, for jeg ærgrer mig lidt over, at oppositionen kun har stillet spørgsmål til proceduren og ikke til indholdet. Men det kan jo være, at man har brugt weekenden til at ligge i solen i stedet for at kigge i lovforslaget. Jeg vil gerne have nogle spørgsmål til indholdet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Så er der foreløbig fire korte bemærkninger, først er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu ved jeg ikke, om det er et spørgsmål om procedure at spørge fru Irene Simonsen, ligesom jeg spurgte hr. Jesper Langballe, om ikke det er rigtigt, at det her forslag går ud på at få hjemsendt irakere til Irak.

I den forbindelse kunne jeg så godt tænke mig at høre, om ikke i det mindste fru Irene Simonsen, når nu hr. Jesper Langballe ikke var interesseret i det, vil forholde sig til det faktum, at UNHCR anbefaler, at der ikke bliver sendt flygtninge tilbage til Midt- og Sydirak. Vil fru Irene Simonsen ikke bekræfte, at UNHCR anbefaler, at de enten får asyl eller en anden form for opholdstilladelse?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er fuldstændig rigtigt, at UNHCR ikke anbefaler, at man tvangshjemsender. Men folk, der vil rejse hjem frivilligt, er man jo faktisk – det er jo det, man selv siger fra parlamentet i Irak og de parlamentarikere, jeg i hvert fald har talt med derfra – meget interesseret i, for der er brug for

dem, både når freden skal sikres fremover og ved genopbygningen.

Jeg kan ikke lade være med også lige at nævne, at jeg har fået nogle tal udleveret fra Storbritannien. Der er det faktisk sådan, at der er 1.540 irakere, der er vendt frivilligt tilbage i 2006. Heraf vendte 495 irakere tilbage til ikkekurdiske områder såsom Bagdad, Basra, Mosul og Kirkuk. Så der er altså også folk, der kan se en idé i at komme hjem. Og det er jo ikke sådan, at de alle sammen er forfulgte. De her mennesker, som det her lovforslag retter sig imod, har fået afslag på asyl.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jo, men så synes jeg nok, det er værd at tage med, at i England er der i dag 22.300 irakiske flygtninge bare for ligesom at sætte det, vi snakker om, lidt i relief.

Men nu ville fru Irene Simonsen ikke forholde sig til UNHCR's anbefalinger, altså om vi rent faktisk skal give folk asyl eller en anden form for opholdstilladelse i Danmark. Så kunne jeg godt tænke mig at høre, om fru Irene Simonsen kan bekræfte, at der i dag er over 4 mio. irakiske flygtninge, hvoraf ca. 1,2 mio. er internt fordrevne i Irak, og at langt, langt de fleste, et antal, der ligner 2,5 mio. irakere, er i de omkringliggende lande – i nogle af verdens fattigste lande. I den situation har vi en regering, som siger til 565 irakiske asylansøgere: Der er kun én vej, og den går hjem til Irak. I en situation, hvor der er over 4 mio. irakiske flygtninge i verden, er det så noget, man kan få god samvittighed over?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Vi har heldigvis en regering, som kan gøre både-og, og en regering, der faktisk gør alt, hvad der overhovedet er muligt her. Det er sikkert også hr. Jørgen Arbo-Bæhr bekendt, at der er søgt penge via aktstykker til at hjælpe med at få de internt fordrevne håndteret i Irak og også i nabolandene.

Det er jo ikke sådan, at vi bare får de her 546 eller 549 irakere, eller hvor mange det nu er, sendt hjem. Det handler om, at vi samtidig også hjælper dem, der er internt fordrevne. Det her er jo et både-og. I forbindelse med det her er der jo også et aktstykke, hvor der sættes 100 mio. kr. af til hjælp til genopbygning og til internt fordrevne, så det er jo ikke sådan, at regeringen ikke gør noget. Danmark bidrager faktisk procentuelt

mere pr. indbygger end de øvrige EU-lande gør her.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er egentlig lidt overrasket over, at fru Irene Simonsen ligesom på forhånd afviser at svare på spørgsmål til proceduren, for man kan sige, at det på en eller anden måde var mere behageligt at diskutere, end at diskutere det faktum, at Irak er i borgerkrig ifølge Forsvarets Efterretningstjeneste; at der sidste år døde i omegnen af 100 civilpersoner i døgnnet – civile tab. Det er så det, fru Irene Simonsen som halvdelen af det par, der har været chefarkitekter bag den her løsning, ønsker at mase folk tilbage til.

Men det, der er spørgsmålet i den her konkrete proces, som vi er i gang med, er: Når vi diskuterer, om folk med vold og magt på den ene eller den anden måde skal mases tilbage til et Irak i borgerkrig, hvor man sætter livet på spil bare ved at opholde sig, er det så ikke rimeligt, at vi bruger bare en almindelig standardlovbehandling i Folketinget på at diskutere, om fru Irene Simonsen og hr. Jesper Langballe har fundet de vises sten? Sidstnævnte har aldrig ønsket at gøre noget godt for de irakiske asylansøgere. Har man fundet de vises sten? Er det rimeligt at haste det her lovforslag igennem, efter at man i øvrigt har taget sig god tid til at forhandle bag lukkede døre uden at invitere andre partier i Folketinget til at deltage?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg har ikke noget imod at diskutere proceduren. I øvrigt tror jeg faktisk, at det er noget af det, vi har udvalgmøder til, men jeg tager den da også gerne her. Jeg har jo også givet udtryk for, også i dagens avis, at det selvfølgelig ikke er godt, når der er så kort en sagsbehandlingstid til både høringsvarene og de tre lovbehandlinger.

Men alternativet er altså, at vi ikke får hjulpet nogen mennesker, der har brug for at komme videre med deres liv. Og det er jo så her, jeg slet ikke forstår hr. Morten Østergaard, fordi om nogen har hr. Morten Østergaard jo syntes, at det var synd, at de mennesker har siddet på asylcenteret og beklaget sig over deres hverdag gennem lang tid. Nu kommer vi faktisk med nogle positive muligheder for dem. Så var det jo rart, hvis hr. Morten Østergaard kunne indgå konstruktivt i det.

Jeg vil da gerne diskutere – og det bliver jo også diskuteret – om det er en borgerkrig, der er i Irak. Det er jo tilbagevist. Det er ikke en borgerkrig. Irak er ikke én stor masse, men består af mange forskellige områder med forskellig karakter, og jeg skal gerne indrømme, at der er områder, hvor der er store uroligheder.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hvilke tilbud har fru Irene Simonsen så til de afviste irakiske asylansøgere, der kommer fra netop de områder? Hvor står det i lovforslaget, hvad man har af tilbud til netop dem, hvis fru Irene Simonsen gerne vil erkende, at der er borgerkrig i visse områder i Irak? Hvilke tilbud er der? Er det noget, vi eventuelt kan nå at få fremsat som et ændringsforslag eller noget andet i den lovbehandling, som altså skal slutte med et betækningsbidrag på torsdag, inden vi så går videre til anden og tredje behandling?

Det er jo det, der er problemet, vil jeg sige til fru Irene Simonsen. Man vil ikke tilrettelægge en proces, hvor vi, der har et andet syn på tingene, har en rimelig chance for at gøre os gældende, og så er det, at man ikke bare lader hånt om folkestyret, men også om de mennesker, man påstår gerne at ville hjælpe.

Hvis vi skal tale om substansen, beder jeg derfor fru Irene Simonsen fortælle mig, hvad det er for nogle forslag, man har. Hvor er det, hjælpen er til dem, der kommer fra områder, hvor der i dag med fru Irene Simonsens egne ord herker en tilstand, der minder om borgerkrig?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Se, nu læste jeg lige op af et notat, jeg har, hvor der står, hvor irakere, der har været i England og er afviste asylansøgere, rejste hen i 2006. De rejste også til Bagdad og Basra og Kirkuk, til de områder. Jeg har ikke været der. Jeg kan ikke udtale mig helt konkret, jeg har desværre ikke set det ved selvsyn. Men jeg kan konstatere, at der er over 500 irakere, der er rejst hjem til området, og det gør man formentlig ikke, hvis man er 120 pct. sikker på at blive slået ihjel; det tror jeg ikke man gør.

Jeg kan også konstatere, at vi foreløbig, mens vi er i den her proces, selvfølgelig skal starte med de mennesker, der skal derhen, hvor der er fred. Og det kunne da være rart, hvis vi her i dag for en gangs skyld kunne få hr. Morten Østergaard til at blive bare en smule objektiv og for-

tælle, at forholdene sådan set er i orden, så man kan vende tilbage til Nordirak.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg hørte fru Irene Simonsen sige, at der var fred i Nordirak. Nu ved jeg egentlig ikke, hvad det er for en krystalkugle, regeringen og fru Irene Simonsen kigger i. Det er i hvert fald ikke det, man får at vide, hvis man læser FN's flygtningehøjkommissærs betragtninger. Der er jo en halv million internt fordrevne i Irak, og nogle af dem befinder sig i Nordirak. Når man engang imellem sætter sig lidt ind i, hvad der faktisk sker i Nordirak, så er der altså også voldssituationer og folk, der bliver slået ihjel ved terrorbombninger i Nordirak. Det er bare en oplysning.

Kl. 16.30

Det, jeg vil spørge fru Irene Simonsen om, er: Hvis man nu vil gøre noget godt for de her mennesker, hvorfor er det så, at man ikke giver uddannelsstilbud, opkvalifikationstilbud til alle? Det kan man jo bare gøre. Det vil jo være en lille ændring af lovforslaget. Alle får opkvalificering uden den betingelse, at de partout skal skrive under på, at de vil tilbage til Irak. Det vil være let at gøre. Jeg tror, vi kan få det vedtaget inden sommer.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er der jo en helt logisk forklaring på, for det her lovforslag retter sig mod afviste asylansøgere, det vil sige folk, der ikke har et asylgrundlag til at kunne blive og have et ophold i Danmark. Så deres fremtid ligger i hjemlandet. Det er afgjort ved en uvildig instans, så de skal hjem.

Så er der jo al mulig sund fornuft i, at man laver en opkvalificering, der hænger sammen med det, der så skal foregå, når man kommer hjem. Derfor har det selvfølgelig også taget lidt tid at få det her på benene rent forhandlingsmæssigt, for vi er jo ikke den eneste part i det. Man skal også vide, hvad det er, der er brug for derhjemme.

Og så er det sådan, at der også skal arbejdes på en helt anden måde. Man skal arbejde meget mere individuelt med den enkelte afviste asylansøger. Jeg forestiller mig ikke, som jeg også har udtalt i pressen, at når nu vi har vedtaget det her, så sidder der 546 afviste irakere ude på asylcenteret og klapper i hænderne og siger: Hej, lad os komme af sted i morgen. Nej, det kræver en

ordentlig, sober, gedigen vejledning af og samtale med hver enkelt.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg synes faktisk ikke, fru Irene Simonsen svarer på mit spørgsmål. Hvorfor giver man ikke bare de folk, der sidder i lejrene, mulighed for at uddanne sig, uden at de skal skrive under på, at de partout vil rejse hjem?

Det ville jo gøre dem bedre egnede til den dag, hvor der ikke er borgerkrig i Irak og de skal tilbage, eller til den dag, hvor de ender med at blive her, hvad der jo også er en mulighed, fordi der fortsat vil være en ustabil situation i Irak. Men jeg forstår simpelt hen ikke, at man kan sige, at det er et tilbud til mennesker, når man ikke giver menneskene et tilbud. I stedet for giver man dem et valg, hvor de skal skrive under på en kontrakt om, at for at få noget så banalt som ret til at uddanne sig og opkvalificere sig, så skal de tage hjem i en situation, hvor Forsvarets Efterretningstjeneste siger, at det er en borgerkrig – hvad jeg er enig i – og hvor FN-organisationer faktisk anbefaler præcis det modsatte af det, regeringen foreslår, nemlig at vi skal beholde de mennesker i de lande, hvor de nu er.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen jeg skal da gerne svare på, hvorfor vi ikke gør, som hr. Steen Gade gerne ser det gjort sammen med sit parti, SF, nemlig at give folk noget uddannelse og lade dem blive her uden at forpligte sig til at rejse hjem.

For det første er vi politisk uenige med SF i det her spørgsmål. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at SF gerne så den gamle udlændingepolitik fra 2001 vende tilbage. Det er vi ikke enige i.

Dernæst ville det jo være både moralsk og etisk og juridisk forkert, hvis vi gjorde det her, for det ville ende i, at de skulle have en opholdstilladelse, og så skulle vi, den lovgivende og den udøvende magt, underkende en uvildig domstolslignende instans' afgørelse, der siger, at de ikke er asylansøgere, eller også skulle vi lave en særlov, som hr. Steen Gade måske i virkeligheden ønsker. Men det ønsker vi ikke i regeringspartierne.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Fru Irene Simonsen kender jo både hr. Steen Gades og andre partiers ønske om, hvordan man

skal løse det her, og det er jo ikke via nogen særlov; det har vi vist også erkendt hele salen rundt efterhånden.

Det, jeg ikke forstår, er punkt 1), at man haster den her aftale igennem fuldstændig uden om alle de sædvanlige regler og kutymen for, hvordan vi i fællesskab har god parlamentarisk praksis her i Folketinget, og punkt 2), at man vælger at lave en aftale, der handler om at sende folk hjem til et land, som vi har hørt så mange gange her i dag er præget af borgerkrigs-lignende tilstande.

Nuvel, det er måske kun Nordirak, der ikke er det – som hr. Jesper Langballe også sagde – men hvis det kun er Nordirak, hvad gør vi så for dem fra Syd- og Mellemirak? Det synes jeg man skylder et svar på, inden man bare haster videre gennem det her lovforslag.

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Haster igennem – altså, vi kan jo også gøre noget helt andet. Vi kan jo blive hjemme i vores sommerferie, og så kan vi møde her på arbejde og behandle det her ordentligt. Hvis det er det, hr. Simon Emil Ammitzbøll gerne vil have længere tid til: at stille flere spørgsmål, så for min skyld ingen alarm. Jeg møder gerne ind i både juni og juli, det kan hr. Simon Emil Ammitzbøll så få lov at bestemme, når vi kommer og skal diskutere lovforslaget her i udvalget; det er da en alternativ mulighed.

Så vil jeg bare gentage, hvad jeg har sagt før. Irak er ikke en stor ensartet substans med den samme uro i hver eneste landsdel eller hver eneste lille landsby eller hver eneste region. Det er meget forskelligt i Irak, som situationen er. Og der er nogle, der har mulighed for at rejse hjem. Der er nogle, der allerede er rejst hjem. Og når der er nogle, der allerede er rejst hjem, så er det, fordi de har mulighederne for det. Det er undersøgt i hver enkelt sag her, om man har et asylgrundlag, om man er forfulgt, om man er i fare. Der er givet afslag på asyl. Og man har ydermere, hvis der kommer nye oplysninger, mulighed for at få genoptaget sin sag.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det sidste er jeg sådan set enig i, altså at der er stor forskel på situationen rundt omkring i Irak.

Det var derfor, jeg stillede spørgsmålet: Hvad har man tænkt sig at gøre for folk fra Syd- og Mellemirak? Det svæver stadig i vinden, hvad svaret er på det spørgsmål.

Hvad angår det andet, vil jeg være mere positiv. Jeg vil gerne have lov til at kvittere for fru Irene Simonsens tilbud om, at vi giver os tid til at behandle det ordentligt og derfor selvfølgelig skyder tredjebehandlingen, til efter den officielle sommerferie går i gang. Dermed vil jeg tage imod Venstres tilbud om, at vi tager tredjebehandlingen sådan engang midt i juni, som ville være det almindelige, man ville gøre, hvis man skulle behandle det på en ordentlig og anstændig og folkestyreagtig måde.

Så hvis det var et tilbud fra Venstres side, vil jeg gerne på Det Radikale Venstres vegne kvittere og sige, at det vil jeg gerne takke for, fordi vi synes, at det her er så vigtigt et emne, så det vigtigste for os selvfølgelig er at få en ordentlig behandling af det og ikke bare at lave almindelige politiske drillerier. Så jeg vil sige til fru Irene Simonsen: Tak for det, det var virkelig flot.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen det kan vi jo så diskutere videre i udvalget. Det er fint, for det er noget, der hører under udvalgsbehandlingen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Hüseyin Arac.

Hüseyin Arac (S):

Altså, det er helt o.k., at man er politisk uenig, men til de påstande, der kommer, og som er helt ude i hampen, eksempelvis at hr. Jesper Langballe skal hjælpe flygtninge, og at en viceminister fra Irak siger til fru Irene Simonsen, at Irak er et turistland, vil jeg sige, at dem fatter jeg simpelt hen ikke.

Sidste uge skrev mange danske aviser, og også udenlandske aviser, at det kurdiske demokratiske partis hovedkvarter var blevet bombet, 65 mennesker døde, hundredvis af mennesker blev såret i Nordirak. Så jeg vil gerne spørge fru Irene Simonsen: Tror hun mere på den der vicepræsident eller -minister fra Irak, som render rundt med mindst 30 bodyguards, end hun tror på Forsvarets Efterretningstjeneste fra Danmark?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg tror for øvrigt meget på den vicepræsident, jeg talte med, han er en ualmindelig troværdig mand. Han er nok en af dem, der har en meget stor erfaring netop med det kurdiske område, og han er selv kurder. Jeg ville endda ønske for hr. Hüseyin Arac, at han havde mulighed for at møde ham.

Og det er jo fuldstændig rigtigt, at det største problem i Nordirak, altså i det kurdiske Irak, er de internt fordrevne, og det er jo også det, vi vil hjælpe med. Det drejer sig om at få infrastrukturen op at stå.

Og så er det dybt, dybt beklageligt med den bombe, der faldt i det kurdiske demokratiske partis hovedkvarter. Det kan jeg kun begræde, og jeg har medfølelse med dem, i forbindelse med at det er sket. Men det, der siges, ville jo svare til, at når der bliver bombet i Tyrkiet, når der bliver bombet alle mulige andre steder, hvad der desværre gør, så er man pludselig asylansøger fra det land, og så kan man pludselig ikke bo der mere. Altså, nu er vi vist kommet lidt for langt ud i hampen.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg håber, vi også kan snakke om det i udvalget. Men jeg håber, at Dansk Folkeparti ikke bliver ved med at vride armen om på Venstre og De Konservative og ministeren, så vi andre, som gerne vil finde en løsning på det her, også kan komme til orde og finde en fornuftig løsning for de her mennesker og deres familier. Det er jeg helt med på, og det er Socialdemokraterne med på.

Kl. 16.40

Når fru Irene Simonsen laver et regnestykke, hvor en familie med to børn kan få 101.000 kr. og siger nej tak, er der noget, der tyder på, at det ikke er pengene, at det ikke er økonomien, at det ikke er bekvemmelighed, som nogle partier påstår, men at det er de menneskers usikkerhed over for det land. Hvis der var sikkerhed, hvis vi havde en aftale med det land, var det helt okay. Jeg vil stille et direkte spørgsmål til fru Irene Simonsen: Er fru Irene Simonsen ikke orienteret af ministeren om, at man har haft kontakt med kurdiske, nordirakiske myndigheder, og at de sagde, de ikke kunne tage ansvar for de mennesker, vi ville sende til dem? Er fru Irene Simonsen ikke orienteret om det?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det, man har sagt fra den nordirakiske selvstyrreregion, er, at man ikke for nuværende, lige nu, kan tage ansvaret for tvangshjemsendte. Det er jo ikke det samme, som når folk rejser frivilligt. Man vil faktisk meget gerne have, at folk kommer frivilligt, for man har brug for dem både til at bygge infrastrukturer op og til at sikre et demokrati fremover og til en fortsat god udvikling i Nordirak. Så man skal lige skelne mellem de tvangshjemsendte og dem, der rejser frivilligt. Og her handler det jo om at give dem, der rejser frivilligt, et ekstra tilbud.

Så vil jeg da gerne sige, at det her overhovedet ikke handler om, at DF har vredet armen om på nogen. Det var faktisk statsministeren, der den 27. marts på sit pressemøde spillede ud med det her. Det forslag, der er kommet her, er fuldstændig i tråd med, hvad statsministeren har sagt.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Fru Irene Simonsen fortalte, at det her er et attraktivt forslag, og fru Irene Simonsen fortalte også om turisme i Nordirak, og at de her flygtninge burde være rejst hjem for længst – og så skulle vi fra oppositionen altså have ligget i so-len.

Jeg ved ikke, hvem det er, der har ligget der mest. Er fru Irene Simonsen ikke vidende om, at flygtninge, der vender hjem, også til Nordirak, risikerer forfølgelse og voldelige overgreb? Er fru Irene Simonsen ikke vidende om, at FN anbefaler, at de her flygtninge ikke vender hjem?

Hvad nu, hvis flygtningene, efter at de har skrevet under på den her aftale, alligevel ikke vil rejse hjem? Vil regeringen så tage initiativ til at tvangshjemsende?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Der forhandles hele tiden med Irak om at få en tvangstilbagetagelse, altså en tilbagetagelsesaftale, som det hedder. De forhandlinger stopper jo ikke, fordi det her initiativ bliver sat i værk, de fortsætter. Og det bliver såmænd også sådan på et tidspunkt, at der er nogle, der kan tvangstilbagesendes, nøjagtig som man har gjort i Storbritannien. Så det stopper ikke.

Men vi ville da helst sende velmotiverede og kvalificerede mennesker tilbage, som kan være med til at genopbygge Irak. Det er jo det, det

handler om. Man kan kalde mig naiv, men jeg tror og håber, at jeg får ret i sidste ende med hensyn til, at der kommer så dygtige folk på det her, at man også som afvist asylansøger indser, at livsdrømmen, som var et ophold i Danmark, ikke er til stede, fordi man ikke kan få et asylgrundlag, og at man så arbejder positivt på at få den bedst mulige tilbagevendende.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Der forhandles om hjemsendesaftale mellem Danmark og Irak. Hvorfor så ikke vente til, at forholdene i Irak er sådan, at de her mennesker kan rejse hjem? Socialdemokraterne er fuldstændig enige i, at afviste asylansøgere skal rejse hjem, men først når forholdene tillader det. Det er altså sådan, at de irakiske myndigheder har opfordret os til ikke at sende flygtninge hjem på nuværende tidspunkt. Det er altså sådan, at Forsvarets Efterretningstjeneste har vurderet, at Irak, som vi taler om her, er i borgerkrig. Det er altså sagkundskaben, der har givet den her vurdering. Det er ikke en vurdering, Socialdemokraterne eller andre politiske partier har foretaget. Det er altså sagkundskaben.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg undrer mig bare her. Hvorfor ikke vente på en tilbagetagelsesaftale? Nu er jeg jo spændt på at høre hr. Troels Ravns ordførertale, for hvorfor skulle vi ikke sende folk, der er motiveret for at komme hjem, hjem? Hvorfor skulle vi ikke give dem det tilbud at sende dem hjem frem for at tvangshjemsende dem, hvis vi kan få nogle til at rejse, der gerne vil have det her med? Det vil da være tåbeligt ikke at gøre det. Så skulle vi bare vente og tvangshjemsende nogle, som så modvilligt skal sendes hjem. Det bedste er da, at vi kan få folk til at samarbejde og se ideen med det her og få startet positivt på deres liv, når de vender tilbage.

Når hr. Troels Ravn siger: Vi synes også, at asylansøgere, der har fået afslag, skal hjem, så har jeg jo flere gange oplevet Socialdemokratiet både blæse og have mel i munden, for det ene øjeblik siger man: Vi er enige i regeringens linje i asylpolitikken og i udlændingepolitikken, og det næste øjeblik siger man: Nu må vi altså give dem en opholdstilladelse, et midlertidigt ophold. Der er hverken hoved eller hale i den politik.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der endnu to korte bemærkninger, og så er det min agt at lukke for korte bemærkninger til denne ordfører, for så har vi overskredet en halv time, og det er længere, end vi har under afslutningsdebatten. Men foreløbig er det hr. Jesper Langballe, og så er det fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Steen Gade gjorde jo i sin korte bemærkning opmærksom på, at der er mange internt fordrevne i det i øvrigt fredelige Nordirak. Det har han jo fuldstændig ret i, og det er et problem, der yderligere belaster et land, som Saddam Hussein har lemlestet, og som påkalder sig hjælp fra den rige del af verden.

Men da jeg så hørte hr. Steen Gade sige, at de her folk, som vi sender hjem nu, kunne komme i værtshusslagsmål med internt fordrevne, og at det frembød en forfærdelig fare ved hjemvendelsen, gispede jeg alligevel lidt, og jeg tænkte det ved mig selv, som jeg nu vil spørge fru Irene Simonsen om: Har vi i grunden grebet det her fuldstændig forkert an? Burde det være sådan, at den lov, integrationsministeren i dag forelægger, sagde, at så længe vi ikke kan garantere hjemsendte afviste asylansøgere, at de ikke undervejs får lungebetændelse eller får en tagsten i hovedet eller glider i en bananskal, er det helt uforsvarligt at sende dem hjem? Burde vi egentlig ikke, som hr. Steen Gade sagde, sige til de afviste asylansøgere: Nu vil vi uddanne jer, men I skal slet ikke rejse hjem?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det blev det sidste ord. Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Nu skal jeg sådan set næsten gå lidt på kompromis med det, jeg plejer at sige, for jeg blander aldrig religion og politik sammen, men der ville så kun være en mulighed tilbage, og det var at lovgive om, at de alle skulle sendes til Paradis.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt høre, om fru Irene Simonsen mener, at det er i overensstemmelse med god behandling af Folketinget, at der bliver fremsat et lovforslag så sent i folketingssamlingen, at førstebehandlingen finder sted, før høringssvarene er kommet, og at det hele i øvrigt på ingen måde

lever op til de almindelige kvalitetskrav, som Justitsministeriets vejledning om god lovgivnings-skik tilkendegiver.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Fru Anne Baastrup var vist ikke i salen, da jeg indledte min ordførertale og også svarede på spørgsmålet: Nej, jeg synes ikke, det er god skik. Men set i relation til at alternativet er, at der er nogle mennesker, der skal vente yderligere på at få et tilbud om hjælp, synes jeg, at det skulle fremsættes nu, samtidig med at det jo ikke er et lovforslag, der indeholder jura. Der er stort set ikke jurister i det her. Det er jo ikke sådan, at vi skal have ret og jurister indover for at tjekke og have god tid til at diskutere, om det nu er formuleret rigtigt i forhold til jura.

Men generelt, nej, jeg synes ikke, det er god skik, men det er så en nødvendighed denne gang.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er mindretallet jo efterhånden vant til at blive behandlet meget, meget dårligt her i Folketinget fra flertallets side. Jeg vil bare spørge: Hvilken konkret bestemmelse er nødvendig, hvis man ønsker, at disse asylansøgere skal have mulighed for at opkvalificere sig i Danmark? Er der noget som helst i den her lovgivning, som er nødvendig, hvis man her i Danmark skal opkvalificeres i overensstemmelse med noget af det, som angiveligt skulle være det positive i det her lovforslag?

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er jo netop vurderet af juristerne at det skal, ellers kunne vi jo bare have bedt ministeren om at ændre på det bestående uden at fremsætte et lovforslag. Men de har krævet et nyt lovforslag, så det er derfor, det bliver fremsat.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og så er det den socialdemokratiske ordfører, hr. Troels Ravn.

Troels Ravn (S):

Jeg skal indlede med at sige, at da fru Lotte Bundsgaard er fraværende og ikke har mulighed for at tage opgaven her, er det blevet min.

Socialdemokraterne mener, at mennesker, der søger asyl i Danmark og ikke kan få dette, skal rejse tilbage til deres hjemland, når forholdene er til det. Socialdemokraterne mener også, modsat flere partier i Tinget, at asylansøgere, afviste som ikke afviste, alle skal have en værdig tilværelse, mens de venter i Danmark. Vi mener, at familier med børn skal bo i lejligheder, hvor der er plads til privatliv, hvor børnene kan lege og forældrene kan leve et liv, der er til at holde ud.

Vi mener, at forældrene skal have lov til at arbejde og uddanne sig, så de udvikler sig og ikke bliver syge, mens de er i Danmark. Og vi mener, at børnene og de unge skal have en god børne- og ungdomstilværelse med leg, uddannelse og håb for fremtiden. Derfor har vi stillet forslag om, at alle asylansøgere skal have lov til at uddanne sig og arbejde. Derfor har vi presset på for, at der findes en løsning for de afviste asylansøgere, der ikke kan rejse tilbage til deres hjemland på nuværende tidspunkt.

Derfor blev vi også glade, da vi hørte, at De Konservative igen og igen sagde, at forholdene for alle, ikke kun de irakiske asylansøgere, men alle, skulle forbedres. Vi troede på, at Det Konservative Folkeparti, der jo er medlem af regeringen, denne gang ville få mere indflydelse end Dansk Folkeparti. Men det viste sig, at De Konservative endnu en gang blev sorteper. Dansk Folkeparti har igen bestemt, hvor stolen skal stå i regeringens udlændingepolitik.

Hvorfor mener vi så det? Det mener vi, fordi dette lovforslag ikke er et godt tilbud til de afviste asylansøgere. Hvis man skal kvalificere sig til at deltage i regeringens nye kontraktforløb, skal man skrive under på, at man frivilligt vil rejse hjem, og at man frivilligt vil samarbejde om denne hjemrejse, også selv om forholdene i hjemlandet er så usikkert, at man risikerer at blive slået ihjel eller forfulgt, hvis man rejser hjem.

I Irak siger myndighederne, at de ikke kan garantere for tvangshjemsendtes sikkerhed. De opfordrer os til ikke at sende flygtninge tilbage på nuværende tidspunkt. Alligevel vil regeringen og Dansk Folkeparti sende afviste asylansøgere hjem imod deres vilje.

Socialdemokraterne mener, det er forargeligt, at regeringen og Dansk Folkeparti vil presse irakerne til at skrive under på, at de vil sætte deres families og deres eget liv på spil, hvis de skal deltage i et opkvalificeringsforløb. Tænk, hvis man selv fik at vide, at man kunne vælge at få uddannelse og penge, men at man så også skulle

udsætte sine børn for livsfare. Hvad ville man så vælge?

Jeg er ikke i tvivl. Jeg ville sige nej tak til tilbuddet fra regeringen. Det er et uanstændigt tilbud at give irakerne. Det troede vi at De Konservative var enige med os i, men her tog vi fejl. Dansk Folkeparti løb endnu en gang af med sejren. De Konservative har igen og igen sagt, at det nye tilbud skulle gælde alle udviste eller alle afviste asylansøgere og ikke kun irakerne. Det var Dansk Folkeparti uenig i, og her fik Dansk Folkeparti sin vilje. I lovforslaget står nemlig, at dette forslag kun gælder irakerne.

I maj 2008 skal man så evaluere virkningen af forslaget, og hvis man vurderer, at ordningen virker, kan man udvide forslaget til også at gælde andre grupper. Men før ordningen kan udvides til at omfatte andre nationaliteter end irakerne, skal Dansk Folkeparti altså mene, at den har fungeret godt. Mon Dansk Folkeparti nogen sinde kommer til det? Vi tvivler.

Hvis Dansk Folkeparti alligevel kommer til at synes, at ordningen er god, *skal* man ikke udvide ordningen, men man *kan* udvide ordningen. Regeringen har altså givet Dansk Folkeparti elastik i metermål til at kræve, at ordningen efter 2008 fortsat kun skal gælde irakerne.

Kl. 16.55

Socialdemokraterne mener, at alle afviste asylansøgere og deres børn skal have mulighed for at arbejde og uddanne sig indtil den dag, hvor de trygt kan rejse tilbage til deres hjemland. Vi mener ikke, at betaling for uddannelse og en ordentlig ventetid skal være, at man sætter sit og sine børns liv på spil. Derfor kan Socialdemokraterne ikke støtte dette forslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Der er foreløbig tre, der har bedt om korte bemærkninger. Først er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Der var en ting, der undrede mig meget ved hr. Troels Ravns ordførtale, han sagde det også tidligere under de korte bemærkninger, og det er den her meget nøgterne konstatering, at de afviste asylansøgere skal vende tilbage. Punktum.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om ikke hr. Troels Ravn har forstået de advarsler, der er kommet fra UNHCR på det her område, om den stadig forværrede situation i Irak og den i øvrigt slemme situation, der er for de irakiske

asylansøgere rundt omkring og ikke mindst i Danmark; om ikke hr. Troels Ravn er åben over for at følge anbefalingerne fra UNHCR om, at vi, når vi taler om de irakiske asylansøgere, der har ventet så længe, skal give dem asyl eller en anden form for opholdstilladelse i Danmark.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at det er Socialdemokraternes helt klare opfattelse, at afviste asylansøgere skal rejse hjem, men altså – og hør så godt efter – når forholdene tillader det. Og efter vores opfattelse er forholdene i dag hverken i det nordlige Irak eller andre steder i Irak til, at afviste asylansøgere kan rejse hjem.

Derfor har vi stillet det forslag, at afviste asylansøgere, så længe de er i Danmark og ikke kan rejse hjem, men sidder i den her fastlåste situation, skal have lov til at arbejde og uddanne sig, sådan at de bliver opkvalificeret og ikke sidder og bliver syge i asylcentrene.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu forholdt hr. Troels Ravn sig ikke til UNHCR's anbefalinger. De kommer jo ikke ud af ingenting, UNHCR's anbefalinger kommer jo på baggrund af den generelle situation, hvor mere end 4 millioner irakere faktisk er flygtet eller internt fordrevne. Det er en situation, som gør, at et land som Danmark bør prøve at se, hvordan vi kan hjælpe. UNHCR siger: En del af hjælpen er jo, at de – og vi snakker om 565 mennesker – får en opholdstilladelse i Danmark, ellers kommer de jo i den situation, som hr. Troels Ravn heller ikke, så vidt jeg har forstået, er tilhænger af, nemlig at de i endnu flere år befinder sig i et fuldstændigt ingenmandsland, fordi de ikke kan blive en del af det danske samfund, og fordi de ikke kan rejse hjem.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Forholdene i Irak i dag gør, at de her afviste asylansøgere ikke kan rejse hjem. Socialdemokraterne er ikke indstillet på at give opholdstilladelse, men vi er indstillet på, at de i den tid, de er her, skal have lov til at arbejde og uddanne sig. Det kan sagtens lade sig gøre, men der skal selvfølgelig en lovændring til. Det er det, der er det vigtige for os. Det sker i den situation, hvor man altså sidder som afvist asylansøger år efter

år, og hvor situationen bliver mere og mere tilspidset i Irak.

Situationen er den, at man ikke kan rejse hjem. Det håber vi jo at man kan på et tidspunkt, men indtil da skal man have lov til at uddanne sig og arbejde, så man har nogle kvalifikationer, og så man på et tidspunkt kan rejse hjem som et helt menneske.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er måske, fordi jeg ikke kan høre ordentlig efter, hvad hr. Troels Ravn siger og mener, men jeg hører altså stadig væk, at man både blæser og har mel i munden.

For det første siger man, der ikke er roligt i Nordirak. Hvis man læser i rapporter, står der forbavsende lidt om Nordirak. Men det, der står, er, at deres største problem er de internt fordrevne og dermed infrastrukturen. Vil hr. Troels Ravn bekræfte det, eller er hr. Troels Ravn af den opfattelse, at der er fuldstændig håbløst og ufredeligt i Nordirak?

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Socialdemokraterne lægger meget vægt på, at vi har fået underretning om, at myndighederne i Irak ikke vil tage imod de her afviste flygtninge. Og det er altså vigtigt for os, for det forslag, vi står med her, er efter Socialdemokraternes mening pistolpolitik, og det er ganske urimeligt at forsøge at tvinge mennesker i den her situation til at rejse hjem. Jeg accepterer og er godt klar over, at det jo er regeringens sædvanlige politik – noget for noget – men for Socialdemokraterne er det her altså meningsløs principfasthed.

Vi foreslår, at vi venter til den dag, de her afviste asylansøgere kan rejse hjem, og der er fred og ro i deres hjemland. Så skal de rejse hjem, men indtil da skal de have en ordentlig tilværelse.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg synes, hr. Troels Ravn blander noget sammen, for Nordirak siger jo ikke, at de ikke gerne vil have dem, der rejser frivilligt hjem. De siger bare, at de ikke kan tage en tvangstilbagetagelsesaftale nu, fordi de har nok i at håndtere de internt fordrevne. Men dem, der rejser frivilligt hjem med hjælp, vil de da hellere end gerne have, for dem har de da brug for netop til genop-

bygning af infrastruktur. Det var blot en faktuel oplysning, som jeg håber hr. Troels Ravn så hører.

Men så hører jeg også hr. Troels Ravn sige, at de ikke skal vende hjem, før de kan. Kan de ikke vende hjem, når de har fået et afslag på asyl? Er det ikke et afslag på, at man ikke er individuelt forfulgt?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

I den situation, som de afviste asylansøgere fra Irak og fra andre lande sidder i på de danske asylcentre, altså hvor de ikke kan rejse hjem, fordi forholdene i deres hjemlande ikke er til det, og fordi der ikke er en hjemsendelsesaftale, er det Socialdemokraternes opfattelse, at så må vi sørge for at give dem en meningsfuld tilværelse, mens de er her. De kan ikke rejse hjem.

Og jeg vil sige til fru Irene Simonsen, at vi to har vidt forskellige verdensbilleder. Jeg hørte godt, at fru Irene Simonsen talte om turisme i Nordirak. Jeg har hørt Forsvarets Efterretningstjeneste, altså Forsvarsministeriets egen sagskundskab, udtale, at der er borgerkrigs-lignende tilstande i Irak. Vi ved også, at i Nordirak er der eksempler på mennesker, der rejser hjem og bliver udsat for forfølgelse og voldelige overgreb. I sådan en situation kan vi naturligvis ikke som et anstændigt parlament bakke op om forslaget her og sende folk hjem.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at den her debat er en gang goddag mand økseskaft, som er på et niveau, der efter min mening ikke er Folketinget værdig.

Hr. Troels Ravn og alle mulige andre ordførere fra oppositionen bliver til stadighed informeret af os andre om, hvor store forskelle der er i Irak, at der er steder, der er fuldstændig fredelige, f.eks. Nordirak, hvor der overhovedet ikke er noget borgerkrigs-lignende eller bare noget, der ligner uro, og så bliver hr. Troels Ravn ved med at sige: Jeg ved bare, at man siger fra Forsvarets Efterretningstjeneste, at man ikke kan vende tilbage til Irak. Jamen hvad er det da for noget? Altså, det er jo en fuldstændig argumentresistens. Hr. Troels Ravn har jo tidligere fremsat et beslutningsforslag om, at afviste asylansøgere, som ikke vil vende hjem, skal ud og integreres i det danske samfund, og jeg kan forstå – det vil jeg gerne spørge hr. Troels Ravn om – at det vil blive linjen, den dag vi får en SR-re-

gering, altså det vil blive sådan, at afviste asylansøgere skal ud og integreres, de skal ikke rejse hjem. Har jeg ret i det?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Afviste asylansøgere skal rejse hjem, når forholdene tillader det, og det står klokkeklart, også i det forslag, som hr. Jesper Langballe omtalte, som Socialdemokraterne tidligere har fremsat. Der er ikke nogen tvivl om, at afviste asylansøgere skal rejse hjem, men her har vi at gøre med en gruppe af mennesker, som ikke kan rejse hjem.

Kl. 17.05

Hr. Jesper Langballe taler om en uværdig debat, jamen det er jo så hr. Jesper Langballes opfattelse. Men jeg tror, der er en grund til, at mennesker sidder på et dansk asylcenter i mange år og ikke rejser hjem, og den grund er, at det ikke er muligt at rejse hjem, at man udsætter sig selv og sin familie for vold og forfølgelse. Og det har jeg faktisk ret meget respekt for og forsøger så at handle i forhold til det rent politisk og fremsætter så forslaget om, at man skal uddanne sig, man skal arbejde, og så skal man rejse hjem, når forholdene tillader det.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Når forholdene tillader det. Jamen når nu vi har forsøgt på at forklare hr. Troels Ravn, som dog selv kunne gøre sig den ulejlighed at sætte sig lidt ind i tingene, at det tillader forholdene i en række store, store områder, især i Nordirak, skal jeg så forstå hr. Troels Ravn sådan, at vi ikke kan sende folk tilbage til de der fredelige områder, hvis der samtidig er områder, hvorfra vi har afviste asylansøgere, som vi ikke kan sende tilbage?

Når vi ikke kan sende en mand fra Sydirak tilbage, fordi det sted, hvor han skulle sendes tilbage, det sted, hvor han har boet, er borgerkrigshærgen, så kan vi heller ikke sende romaer tilbage til Kosovo eller kurdere til Nordirak. Er det sådan, jeg skal forstå det, nemlig at hvis ikke alle kan komme tilbage, så er der ingen, der må komme tilbage?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det, der er væsentligt her, er jo, at myndighederne i Irak afviser at tage imod de her flygtninge. Og det er fuldstændig ude af proportion og

uden for virkelighedens verden at tale om et fredeligt Nordirak fuldstændig uden problemer, at sætte det i sammenhæng med turisme osv. Som forholdene er i dag også i Nordirak, så er der begrundet bekymring for, at man som flygtning, der vender tilbage, kan blive udsat for forfølgelse, voldelige overgreb.

Endelig er det jo altså et samlet land, Irak, og det gælder altså, at Forsvarets Efterretningstjeneste har udarbejdet rapporten om, at der er borgerkrigs-lignende tilstande og Nordirak altså ikke er et fredfyldt og roligt sted, heller ikke i dag.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det kunne være interessant at vide, om Socialdemokraterne overhovedet kan acceptere, at der er nogle, der får afslag på asyl. Jeg tror, at selv hvis der var en canadier eller en amerikaner, der fik afslag, så ville hr. Troels Ravn kunne argumentere for, hvor forfærdeligt det ville være at sende vedkommende tilbage, og det synes jeg altså er meget paradoksalt, og det kræver efterhånden en forklaring. For det lyder, som om Socialdemokraterne mener, at der stort set for alle vil kunne argumenteres for, at der skal gives asyl i Danmark.

Men jeg vil også lige vende mig mod til noget andet, hr. Troels Ravn har sagt i sin ordførertale, nemlig at det her lovforslag kun omhandler irakere, og jeg vil gerne vide, hvor det står henne.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Naturligvis accepterer Socialdemokraterne, når der bliver givet afslag på asyl, det er meget, meget vigtigt at få understreget her. Vi accepterer Flygtningeævnets afgørelser. Og jeg mener faktisk, det er en smule useriøst at påstå det, man påstod om canadiere, og der blev nævnt en nation mere. Den her sag er for alvorlig til at bringe useriøse vinkler ind.

Det her handler om, at der er nogle mennesker, der sidder fast i danske asylcentre, bl.a. mennesker fra Irak, men jo også mennesker fra det tidligere Jugoslavien, og derfor har vores forslag og vores holdning hele vejen igennem været den, at vi skal hjælpe alle de afviste asylansøgere, der sidder fast, og at den hjælp bedst gives ved at gøre det muligt at få en tålelig tilværelse, hvor man altså arbejder, uddanner sig, får nogle kompetencer, som også bygger en op

til som et helt menneske at kunne rejse hjem, når tiden er til det.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen der er jo altså nogle, der er rejst frivilligt hjem. Det håber jeg da hr. Troels Ravn vil medgive. Og der er også nogle, der fra Storbritannien er rejst frivilligt hjem; der er faktisk en del, der er rejst tilbage også til noget af det, man kalder brændpunkter i Irak. Derfor undrer det mig, at hr. Troels Ravn fuldstændig afviser muligheden af, at der faktisk skulle være nogle, der kan se det fornuftige i at rejse hjem og bygge en tilværelse op i deres tidligere hjemland, og det synes jeg hr. Troels Ravn bliver nødt til at uddybe, så vi kan få Socialdemokraternes klare holdning til, om det er helt uforsvarligt, at nogen rejser frivilligt hjem. Og det synes jeg ikke er useriøst at bede om et svar på, for det sker sådan set måned for måned, at der er nogen, der frivilligt rejser hjem. Er det uforsvarligt?

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Naturligvis er det ikke uforsvarligt, men der er jo en grund til, at den her relativt store gruppe af mennesker, godt og vel 1.500 mennesker, der efter mange, mange år stadig væk sidder i et dansk asylcenter og altså bliver syge, sygner hen. Vi har jo selv besøgt centrene, og vi har selv mødt menneskene og kender til lidelserne. Der er jo en grund til, at de mennesker sidder her, ja, helt op til på niende år, og der har vi altså en forpligtelse til at gå ind og skabe nogle forhold, så de her mennesker kan blive bygget op. Og som sagt, som afvist asylansøger skal man rejse hjem, når forholdene i hjemlandet tillader det, men indtil da skal man have mulighed for arbejde og uddannelse.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu har jeg fuld forståelse for, at hr. Troels Ravn på grund af den her meget korte frist, vi har haft, ikke har haft lejlighed til at læse Dansk Flygtningehjælps hørings svar, som er ganske, ganske kort. Jeg vil bare spørge, om hr. Troels Ravn ikke er enig med mig i, at når UNHCR siger, at hvis det pågældende lands myndigheder afviser muligheden for hjemsendelse af afviste asylansøgere og i visse tilfælde endda, f.eks. Central- og Sydirak, for så vidt angår UNHCR,

reelt anbefaler at anerkende de pågældende som flygtninge, så giver det ikke nogen mening at knytte tilbud om opkvalificering til en kontrakt om frivillig udrejse. Er hr. Troels Ravn ikke fuldstændig enig med Dansk Flygtningehjælp om det?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg er fuldstændig enig i, at det er et meget væsentligt hørings svar. Og Socialdemokraterne lytter også til, hvad UNHCR udtaler, men vi vil ikke binde vores udlændingepolitik, vores flygtningepolitik op på anbefalinger fra UNHCR. Men det er udtalelser, der selvfølgelig indgår som meget væsentlige udtalelser i det samlede billede.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil så spørge hr. Troels Ravn: Er hr. Troels Ravn så ikke enig med mig i, at det lidt udstiller Det Konservative Folkepartis holdning til det her lovforslag, at man råbte op forinden og så lander på det her, som er en fuldstændig afskrift af, hvad Dansk Folkeparti har ønsket?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jo, men jeg har flere gange under min ordførertale påpeget, at det er skuffende, at De Konservative ellers ikke er til sinds at følge op på de udtalelser, som eksempelvis fru Henriette Kjær ofte kommer med i pressen, som efter min opfattelse sætter De Konservative i det lys, at man gerne vil være sådan en kende mere human, en kende mere ordentlig end i alt fald Dansk Folkeparti, men når det kommer til stykket og der skal handles og tages beslutninger, så falder man bogstaveligt talt til patten og følger Dansk Folkeparti, så Dansk Folkeparti får lov til at bestemme slagets gang. Og det er altså beslutninger, der på ingen måde er til gavn og nytte for den her gruppe mennesker, vi taler om i dag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er netop den konservative ordfører, fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Det er jo sådan set meget ulykkeligt, at vi har omkring 1.000 mennesker siddende i vores asylcentre, der er afvist i det danske asylsystem,

men som ikke vil rejse hjem. Mange af dem har efterhånden siddet der i mange år, og situationen er i længden uholdbar for dem selv og deres familier.

I Det Konservative Folkeparti mener vi ikke, at de afviste asylansøgere skal have ophold i Danmark. Det må aldrig blive sådan, at man ved at trodse reglerne belønnes, i dette tilfælde f.eks. med en opholdstilladelse. De, der har fulgt reglerne, må føle sig voldsomt snydt, hvis det skulle blive tilfældet.

Men vi Konservative mener, at de mennesker, der er i Danmark, skal have nogle ordentlige tilbud, så de har mulighed for at komme videre i deres liv. Vi mener, det er utrolig vigtigt, at de får ressourcer og overskud til at indstille sig på et liv i deres oprindelige hjemland, som de skal tilbage til før eller siden.

Kl. 17.15

Mange af de mennesker, der har siddet længe i asylcentrene, er blevet passive, har mistet troen på sig selv og har svært ved at se, hvordan de nogen sinde skal kunne skabe sig et liv i det land, som de er flygtet fra. Men mange af de afviste asylansøgere besidder jo også en masse kompetencer, som skal bruges aktivt, når de skal skabe sig en ny tilværelse.

Det her forslag lægger op til, at hver enkelt person skal igennem en afklaring af deres kompetencer. Her skal man så se, hvilken baggrund de har rent uddannelsesmæssigt, erhvervsmæssigt osv., og ud fra de oplysninger skal der så tilrettelægges en opkvalificering. For norges vedkommende vil det være oplagt at bygge videre på den eventuelle uddannelse, de har, eller det håndværk, de kan. For andre uden uddannelse vil det være relevant at se på, hvilke jobmuligheder der er i hjemlandet, og så tilrettelægge et forløb, der giver chancer for job der. Man kan i forløbet være i praktik, så ens færdigheder prøves af.

Ud over det med opkvalificeringen er der med forslaget her også mulighed for at få et kontant beløb med sig hjem. Der er også mulighed for at få huslejetilskud på 15.000 kr., og efterfølgende efter 6 måneder i hjemlandet vil man modtage endnu et kontant beløb.

Vi Konservative synes, at det er en meget god løsning på den situation, som en række afviste asylansøgere befinder sig i. Det bliver nu muligt for dem at få et nyt perspektiv på deres situation, og de får kompetencer og ressourcer til at påbegynde hverdagen i deres hjemland.

Vi synes faktisk, at den model med uddannelse og et kontant beløb som hjælp til etablering er så god, at vi også har ønsket den tilbudt til andre grupper end irakere. Irakere er jo den største gruppe af de afviste asylansøgere, og det er meget relevant at gøre noget lige præcis for netop den gruppe. Da Danmark har mange genopbygningsaktiviteter i Irak, vil ordningen nemt kunne gennemføres der. Så af praktiske årsager starter ordningen i Irak, men efterfølgende er det vigtigt, at vi får andre med på ordningen, og derfor er den også lavet ud fra en række objektive kriterier, så det ikke kun er irakerne, der får gavn af det her.

Det har været meget afgørende for os Konservative, at vi netop har fået en model, der bygger på objektive kriterier, så vi får flest muligt indstillet på, at de får fokus drejet væk fra, at der kun er et liv i Danmark, men at man altså skal tilbage og hjælpe med at bygge sit land op der, hvor man nu end kommer fra.

Det giver mulighed for at få hjælp til at begynde en ny tilværelse, så man kan se, at der er et andet liv end at sidde i et dansk asylcenter, og vi er meget glade for det her lovforslag, derfor kan vi også støtte det fuldt ud uden forbehold.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Der er en række korte bemærkninger. Først er det hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er jo ingen hemmelighed, at Det Konservative Folkeparti i ny og næ over for offentligheden udtrykker ønske om gerne at ville hjælpe de afviste irakiske asylansøgere mere, end der ligesom kan findes fodslag for hos Venstre og hos Dansk Folkeparti. Sådan var det også med de forhandlinger, som jo er ført alene af de partier og bag lukkede døre, men hvor man på et tidspunkt i offentligheden blev bekendt med, at Det Konservative Folkeparti nu ønskede en afklaring og satte foden ned. Som jeg har forstået det, så var det bl.a. noget med, at det ikke måtte være en særlov for irakere.

Det, der bare undrer mig, er: Hvor er det lige, at Det Konservative Folkeparti så fik noget? Hvad er det for nogle særlige ting, der er kommet igennem, som har gjort, at Det Konservative Folkeparti alligevel løftede foden igen og sagde, at så er det godt nok, for det kommer jo i hvert fald kun til at få effekt for irakere, og derfor er

spørgsmålet: Har Det Konservative Folkeparti fået noget som helst ud af den her aftale?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg forstår slet ikke spørgsmålet. Altså, vi har sagt, vi vil have en afklaring netop på grund af den diskussion, der har været her i Folketinget, fordi det selvfølgelig ikke er så hensigtsmæssigt – skal vi sige det sådan – at komme med et lovforslag så sent i samlingen. Derfor har vi sagt, at nu bliver vi nødt til at få forhandlingerne afsluttet, så der kan komme et forslag til Folketinget. Det har været vores budskab.

Det er da interessant, så klog hr. Morten Østergaard er på, hvilke krav vi er kommet med. Vi har da hele tiden synes, det var en god udmelding, statsministeren var kommet med, om, at der skulle ske en opkvalificering af de afviste asylansøgere. Statsministeren nævnte, at det skulle være irakerne, det her skulle gælde for. Vi har sagt, at vi ville have nogle objektive kriterier ind, så det også kom til at gælde andre, og det gør det, det kan man se, når man læser lovforslaget.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja altså, jeg skal ikke gøre mig specielt klog. Jeg orienterer mig om, hvad Det Konservative Folkeparti på det område her udtaler i ny og næ, og det er jo derfra, indtrykket er kommet. Der vil jeg bare bede om så at få bekræftet, at det i forhold til det konkrete lovforslag her ingen umiddelbar effekt får for andre end irakere. Det kan vi i hvert fald så holde op imod, hvad fru Henriette Kjær tidligere har sagt over for offentligheden.

Men når vi så kommer til det her med processen og proceduren, synes fru Henriette Kjær så, det er rimeligt, at vi står her og nu har så ganske få dage – vi har en førstebehandling i dag, en betænkningssafgivelse om 2 dage – til at behandle noget, som jeg ved ligger fru Henriette Kjær og Det Konservative Folkeparti meget på sinde, og som man har forhandlet gennem uger bag lukkede døre uden rigtig at kunne komme nogen vegne? Er det det tilbud, man har til resten af Folketinget, at det her skal hastes igennem og betænkningen skal afgives 2 dage efter, at der har været førstebehandling, og høringsvarene afleveres samme dag, som der er førstebehandling?

Er det ikke at lade hånt om det folkestyre, som jeg forstår også Det Konservative Folkeparti i ny og næ i hvert fald giver indtryk af at værdsætte?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Først vil jeg sige, at det jo er direkte forkert, at det her kun omhandler irakerne. Der står ikke noget i overskriften om det. Et lovforslags navn – titlen – skal jo dække indholdet af lovforslaget, og der står: »Kontraktordning for afviste asylansøgere, der samarbejder om udrejse«.

Det er også nævnt objektivt hele vejen hen i lovforslaget, og så beskriver man, hvordan man starter med irakerne, fordi det der af praktiske årsager er muligt at begynde på en ordning nu. Så jeg bliver altså nødt til at afvise hr. Morten Østergaards påstand – den er direkte forkert.

Så har jeg jo i mit tidligere svar netop svaret hr. Morten Østergaard på, at det ikke er hensigtsmæssigt og det ikke er noget, der skal ske for ofte, at lovforslag får den her forhastede behandling i salen.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Der er ligesom to spørgsmål i spil, som jeg synes hr. Morten Østergaard faktisk ikke fik helt ordentlige svar på. For det første må jeg om proceduren sige, at jeg egentlig ikke forstår, at det er så svært. Man har siddet fra den 27. marts til den 16. maj og bygget sig bag lukkede døre. Det Konservative Folkeparti kunne lige bruge Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre til noget, man skulle true DF med for at få lidt småindrømmelser, hvis ellers man fik noget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg gør opmærksom på, at der ikke må tales i mobiltelefon i Folketingssalen. Undskyld, det var kun hånden, der var oppe. Det var formanden, der tog fejl. Undskyld, hr. Langballe. Det lignede en mobiltelefon. Jeg beklager.

Vi går videre med hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg håber, at jeg så ikke skal reagere på den røde lampe, der blinker her.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er 30 sekunder endnu, værsgo.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak for det.

For det første vil jeg godt høre om det med proceduren i den behandling, der har været, hvor man har brugt næsten 2 måneder på at forberede det, mens man så kun giver resten af Folketinget lige omkring 14 dage til at få behandlingen kørt igennem. Det synes jeg ikke er rimeligt.

Jeg synes også, når man ser på den irettesættelse, der tidligere i samlingen har været af den konservative familie- og forbrugerminister, at regeringen så burde se lidt alvorligere på den her slags sager.

Den anden ting er den rent indholdsmæssige ting i lovforslaget, hvor vi jo er nødt til at se på, at regeringspartierne bliver ved med at sige, at det i første omgang handler om nordirakerne. Nuvel, hvad så med dem fra Syd- og Mellemirak? Hvad skal der ske, hvad er tilbuddet?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen tilbuddet er jo det samme. Og det er da mit indtryk, at der nok vil være mange nordirakere, der vil tage imod det. Men jeg tror da også, der er irakere fra andre dele af Irak, der vil tage imod det her tilbud, men måske ikke lige til at begynde med, for det er jo en kæmpe mental skude, der skal vendes oppe i hovederne på folk, når de har indstillet sig på et liv i Danmark og pludselig skal begynde at tænke den tanke, at de ikke skal leve resten af deres liv her, at de skal tilbage til Irak. Det tager da nogen tid, inden man indstiller sig på det. Men jeg er da helt overbevist om, præcis som det sker i Storbritannien, at der også vil rejse – ligesom der også gør den dag i dag – mennesker tilbage til Irak og andre egne af Irak end lige Nordirak.

Kl. 17.25

Så må jeg igen svare på det med proceduren – jeg ved ikke, hvor mange gange vi skal svare på det – at det da selvfølgelig ikke er hensigtsmæssigt. Men jeg ved så også, at historien er den – og det er derfor, vi plejer at imødekomme hinanden her inde i Folketinget – at SR-regeringen i sin tid også nogle gange stod i en situation, hvor de havde behov for at få fremsat et lovforslag lige op til en folketingssamlings afslutning, og så var vi andre jo også så gentlemanagtige, at vi så sagde: Jamen godt, så giver vi plads til det.

Det er ikke hensigtsmæssigt, og jeg kunne også forestille mig, at vi kritiserede det, men man giver plads til det.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er noget overrasket over, at det nærmest lyder, som om den konservative ordfører håber, at der er folk fra Syd- og Mellemirak, der vil tage imod det her tilbud. Områder, som er hærgede af borgerkrigs-lignende tilstande, håber den konservative ordfører altså at folk vil tage tilbage til. Det giver da slet ikke nogen mening, hvis ellers man mener noget med alt det med en asylpolitik med et menneskeligt ansigt, og hvad det ellers hedder med et mere flokselagtigt sprog.

Så jeg synes, at man burde sætte sig ned, gerne sammen med os andre – vi vil gerne være konstruktive, også selv om retorikken kan være hård – og finde ud af, hvilke tilbud man vil give til folk fra Syd- og Mellemirak, for det, man giver, er simpelt hen ikke godt nok, og det kan man ikke være bekendt over for de mennesker.

Om proceduren vil jeg bare sige, at det her jo er en alvorlig sag. Der er intet sagligt grundlag for, at sagen er blevet forsinket, og derfor kunne man bare have gjort det på en ordentlig måde. Lad os dog få den lange procedure og så mødes midt i juni igen.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen jeg bliver nødt til at påpege, at der altså bor mennesker i Central- og Sydirak den dag i dag, og derfor kan de mennesker, der er her i Danmark, og som har fået afslag på asyl, også godt leve i Syd- og Centralirak. Det er jeg fuldt overbevist om, og der rejser altså også folk til de områder. Det kan være, at det for nogle er problematisk, men for andre vil det godt kunne lade sig gøre. Altså, den præmis, den der fuldstændige udelukkelse af, at der kan leve nogen mennesker der, køber jeg ikke.

Og så vil jeg sige, at jeg heller ikke kan tage imod det generøse tilbud fra De Radikale, der siger, at man vil samarbejde konstruktivt om det her. Det vil man jo ikke, og det er det, der er problemet med De Radikale, og det er årsagen til, at De Radikale står i den kæmpekrise, de står i lige præcis i den her tid: Man vil kun sig selv. Man vil sådan set ikke arbejde med nogen, man vil ikke gå på kompromis, man vil ikke være konstruktiv i nogen sager, og jeg synes, det er et problem for De Radikale, men det må de jo selv tumle med.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg kan forstå, at De Konservative nu også bækker op omkring den meningsløse principfasthed og den her pistolpolitik, for nu skal asylansøgerne handles hjem.

Men jeg forstod ikke helt, at fru Henriette Kjær redegjorde for, at der ikke står noget i forslaget her om, at det kun gælder irakerne. Hvorfor er det så, at man i maj 2008 skal evaluere virkningen af forslaget, og hvordan kan det være, at der står, at ordningen *kan* udvides, men ikke at den nødvendigvis skal udvides? Altså, fru Henriette Kjær må lige prøve at forklare lidt af indholdet her.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Ja, det vil jeg da godt prøve. Men nu er retorikken jo sådan, at man ikke vil gå konstruktivt ind i det her. Nogle har besluttet sig for at være imod det her forslag, og så er vi nogle, der er for, og så er der jo en meget hård retorik. Men årsagen til, at man siger, at vi lige skal se, hvordan det går i Irak, er jo, at vi ikke vil bruge en masse penge på at begynde at lave ordninger andre steder, hvis det viser sig, at det ikke er nogen succes – at det her ikke fungerer. Så skal vi da ikke begynde at spilde penge på at lave projekter andre steder. Det er da logik.

Så det er sådan set det, der ligger i det: at vi af praktiske årsager, fordi man er så langt fremme i Irak, begynder der, og så får vi en fornemmelse af, hvordan det fungerer, og så går vi videre. Nu stillede man jo ikke Dansk Folkeparti det spørgsmål, men det er da min klare opfattelse, at Dansk Folkeparti også er meget interesseret i, at der er andre lande, der kommer med i den her ordening.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

En hård retorik? Vi forsøger jo at prøve at forstå, hvad det er, der gør, at regeringen vil handle de her i forvejen udsatte, ulykkelige, nedbrudte mennesker hjem til en særdeles tvivlsom fremtid. Hvad er det for nogle praktiske forhold, der gør, at det er muligt? Hvad er det for nogle praktiske forhold, der gør, at det nu er irakerne, man tager fat på her? Er det eksempelvis, at Forsvarets Efterretningstjeneste har lavet en rapport, der dokumenterer, at der er borgerkrig i Irak? Er det de praktiske forhold?

Og hvad nu, må jeg spørge fru Henriette Kjær, hvis de her asylansøgere alligevel ikke vil rejse hjem frivilligt? Vil regeringen så tage ansvar for at tvangshjemsende dem?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hr. Troels Ravn prøver på ikke at forstå noget som helst og bruger bevidst også udtrykket handle dem hjem – handle dem hjem. Der bliver her givet et tilbud, man kan sige ja til, man kan også sige nej til det, om at få noget opkvalificering, og så kan man få penge med hjem. Det bliver også i dag i mindre skala tilbudt andre, der samarbejder om deres hjemsendelse.

At begynde at kalde det for handel med mennesker, som jo er det, hr. Troels Ravn siger, er uanstændigt. Den retorik vil jeg nærmest ikke gå ind på, for det er så lavt et debatniveau. Jeg synes simpelt hen, det er uanstændigt. Det er ikke det, det her handler om.

Hr. Troels Ravn prøver på ikke at forstå noget som helst. Hr. Troels Ravn har åbenbart besluttet sig for, at han er imod det her forslag – hvilket er ret uforståeligt for mig: at man fra Socialdemokratiets side kan være imod det – men der er jo ikke så meget at diskutere. Det har man så besluttet sig for at være.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg sad og lyttede til den konservative ordførers svar til hr. Ammitzbøll, hvor han ikke havde mulighed for at komme tilbage med et svar. Jeg blev faktisk meget forundret, for jeg har i forløbet her oplevet den konservative ordfører som en, der havde ordentlige, humanistiske, menneskelige holdninger til den problemstilling her.

Derfor vil jeg godt spørge den konservative ordfører: Når hun siger, at der jo bor mennesker både i Syd- og Centralirak, er det selvfølgelig rigtigt, men kan den konservative ordfører ikke også bekræfte, at der er en massiv flygtningestrøm derfra, at der er hundredtusindvis af interne flygtninge, og der er hundredtusindvis af flygtninge til nabolandene? Mener den konservative ordfører, at det er en rigtig måde mere eller mindre at tvinge folk hjem til de forhold?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

For det første bryder jeg mig ikke om, at man åbenbart nu fra socialdemokraternes side synes, at man sådan skal dele folk op i, hvem der er in-

humane, og hvem der er humane, for det var det, hr. Ole Stavad gjorde. Hvis jeg ikke vil mene, som Socialdemokraterne mener, er jeg inhuman. Det var sådan set det, der blev sagt. Og igen synes jeg altså, at det er et helt usagligt grundlag at diskutere på.

Når det så er sagt, vil jeg sige, at det er rigtigt, at der er mange internt fordrevne i Irak, og det er jo også, fordi der er den her konflikt mellem sunnimuslimer og shiamuslimer, og hvis man bor det forkerte sted og tilhører den i gåseøjne forkerte religion, har man svært ved at bo i pågældende område.

Men det betyder jo ikke, at der i Danmark ikke godt kan sidde en sunnimuslim, der kan flytte tilbage til et sted, der er kontrolleret af sunnimuslimer i Central- eller Sydirak. Så enkle er sagerne jo ikke, og derfor mener jeg også, der vil jo være nogle, der kan tage tilbage til Central- og Sydirak.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er ked af, den konservative ordfører opfatter mine indledende bemærkninger på den måde, men jeg synes helt ærligt, at det er umenneskeligt, at man vil sende nogle mennesker, der er flygtet fra nogle forhold, som de ikke kunne leve med på grund af total usikkerhed, og nogle af dem har været udsat for frygtelige ting, tilbage til et område, som næsten alle, der på nuværende tidspunkt har mulighed for det, flygter fra i øjeblikket.

Det er det, jeg ikke kan få til at harmonere med den holdning, som den konservative ordfører har, og jeg vil tro, det også er Det Konservative Folkepartis holdning. Der forstår jeg simpelt hen ikke, at Det Konservative Folkeparti mener, det er tilfredsstillende, at man bare har fået en afklaring nærmest uden at forholde sig til, at afklaringen har et indhold, som ud fra, synes jeg, enhver medmenneskelig holdning er uacceptabel.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Men der har vi jo så et andet udgangspunkt, for det er jo en misforståelse at tro, at vi Konservative var utilfredse med statsministerens udmelding. Der synes vi, det var rigtig, rigtig godt, at han sagde, at der nu skulle være mulighed for at opkvalificere de afviste irakiske asylansøgere og

lave en kontrakt, så de kunne indstille sig på, at de skulle hjem. Det er vi fuldstændig enige i. Det er misforstået, hvis man tror, at vi skulle være uenige i det.

Det, vi så sagde, var: Hvorfor ikke lade endnu flere være omfattet af en sådan ordning? for vi synes, det er en positiv ordning, vi synes, det er et godt tiltag. Hvorfor skal det så kun forbeholdes irakere? Og det var så det, vi sagde: Vi vil godt have nogle objektive kriterier ind, sådan at vi, hvor det kan lade sig gøre at lave noget, også kan få lavet nogle ordninger for dem. Og det er kommet med i forslaget. Det er vi sådan set meget glade for.

Derfor ved jeg ikke, hvad det sådan er for en rolle, man prøver at pådutte os Konservative, som om vi skulle være meget undertrykte og lidt kede af det. Vi er glade for det her forslag, ellers havde vi sagt nej.

Formanden:

Var det en markering fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr? Nej, så er det tak til fru Henriette Kjær.

Nå, hr. Jesper Langballe for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg er imponeret over den sådan ro og sikkerhed, hvormed fru Henriette Kjær besvarer alle de enormt tåbelige spørgsmål, som vi andre også har været udsat for, og hvor spørgeren går ud fra, at der overalt i de områder, der er tale om at sende folk tilbage til, konstant er borgerkrig. Der er simpelt hen ikke en plet, hvor der ikke er krig.

Hvis vi nu bliver ved Nordirak for at tage det allermest fredelige, det totalt fredelige, er fru Henriette Kjær så ikke enig med mig i – og det går på hr. Ole Stavads sidste korte bemærkning, som gentog alle tåbelighederne – at vi egentlig kan være ganske stolte af, at vi skaffede kurderne, et af de mest forfulgte folk i hele historien, af med Saddam Hussein, så de nu igen kan leve i fred og fordragelighed, og at der faktisk er god rimelighed i at sige: Nu er tyrannen væk; kære venner, nu skal I hjem, og vi håber, at I gør det frivilligt?

Formanden:

Om et spørgsmål er tåbeligt, beror jo på en subjektiv vurdering. Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er også rigtigt.

Ja, man glemmer tit den del af debatten, at det her er et folk, der virkelig har været undertrykt af Saddam Hussein, og jeg tror faktisk, de er rigtig, rigtig glade for at være sluppet af med ham. Og mange af dem, der sidder i de danske asylcentre, er jo flygtet fra Saddam Hussein og burde derfor også have lyst til at komme tilbage og leve under nye og friere vilkår i det nye Nordirak, hvis man kan sige det på den måde.

Det er jo også derfor, at den her ordning er god, for jeg kan godt forstå, man kan være nervøs for at tage tilbage og vil sige: Hvad skal der ske med mig, hvordan får jeg noget at bo i, og hvordan får jeg et arbejde? Det er jo det, vi her tilbyder af få lavet en afklaring af, og det er derfor jeg tror, at den her ordning er en rigtig god idé, og at den vil få mange til at vende hjem.

Formanden:

Vil hr. Jesper Langballe have en kort bemærkning mere? Nej. Så er det hr. Hüseyin Arac for en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Saddam Hussein var en diktator, og vi er meget glad for, at han er fjernet – ingen diskussion.

Så vil jeg stille et lignende spørgsmål til fru Henriette Kjær. Hr. Jesper Langballe siger, at der er fred og ro i Nordirak. Venstres ordfører siger, at hun har hørt fra en viceminister, at det er et turistområde. Jeg vil gerne høre Det Konservative Folkepartis ordførers vurdering: Er det et turistområde? Er der fred og ro i Nordirak? Eller hvad mener Det Konservative Folkepartis ordfører?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det har jeg også hørt at det skulle være. Jeg har hørt – og jeg kan ikke huske, om det var i Financial Times, eller hvad det var for en avis – at der var en forside, hvor man viste skiliftene, der kørte, og fortalte om skituristerne. Det kan man jo prøve at finde ud af. Men i hvert fald er det åbenbart et sted, hvor folk tager på ferie. Det siger jo sig selv, at der selv i Irak er nogle, der holder ferie, og så er det vel et yndet feriemål. Det er da mit klare indtryk.

Formanden:

Så er det hr. Hüseyin Arac for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg har sagt det tidligere, og jeg vil gentage det igen: De afviste flygtninge skal hjem, så snart der er mulighed for det. Det vil jeg gentage.

Men jeg vil spørge fru Henriette Kjær fra Århus: Hånden på hjertet, det her forslag skal behandles i løbet af 6 dage, er ordføreren tilfreds med det? Har vi tid nok til at diskutere det færdigt? Hvorfor kan vi i oppositionen, som gerne vil være med til at løse det her, ikke komme med? Hvorfor skal Dansk Folkeparti bestemme det hele? Synes Det Konservative Folkeparti ikke, at oppositionens ting og høringsvarene også skal diskuteres, så vi stille og roligt kan finde en løsning, som de her mennesker kan leve med, og hvor vi andre også kan være med? Synes fru Henriette Kjær ikke, at det var mere rimeligt?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det synes jeg helt sikkert, og jeg beklager den sene behandling. Det var også derfor, at vi Konservative pressede på, så forhandlingerne måtte få en ende. Det var faktisk, fordi vi ikke mente, at der var så meget, vi var uenige om, da vi sad ved forhandlingsbordet. Men det vil jeg ikke gå nærmere ind i.

Men det korte af det lange er jo, at forslaget er her nu, og så synes jeg også, vi skylder hinanden at sørge for, at det får en hurtig behandling her i Folketingssalen. For det er jo rigtigt, som fru Irene Simonsen sagde: Der er ikke de store juridiske knaster i det. Der er meget politisk, vi kan være uenige i, og det har vi nu en debat om, der efterhånden er ved at strække sig over lang tid, og det er godt, og sådan skal det være. Så får vi de forskelle draget frem.

Men vi har tradition for at hjælpe hinanden, når partierne kommer med forslag, de godt vil have behandlet hurtigt. Og det er aldrig ønskværdigt, og det er aldrig hensigtsmæssigt, men jeg mener godt, det kan forsvares i denne sag, fordi lovforslaget ikke er større og ikke har større juridiske kringelkroge end som så.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Et er, at hr. Jesper Langballe mener, at han er så fantastisk klog at vide, hvor fantastisk smukt

der er i Irak med fred og fordragelighed, specielt i det nordlige Irak. Men når fru Henriette Kjær giver ham ret, så mener jeg godt nok, at grænsen er nået.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om det fuldstændig er gået fru Henriette Kjærs næse forbi, at UNHCR, som bør vide lidt mere end hr. Jesper Langballe om, hvordan situationen er i Irak, siger: 1) at hjemsende folk til Midt- og Sydirak bør overhovedet ikke komme på tale, 2) at tage folk, der stammer fra Midt- eller Sydirak og placere dem i det nordlige Irak vil være forbundet med dybe former for usikkerhed og 3) situationen i Nordirak bliver forværret og forværret.

Mener fru Henriette Kjær, at det er fuldstændig grebet ud af luften, og at det bare er skilifte og turisme? For så frygter jeg virkelig for, hvad det er for en lovgivning, der bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Vi er sådan set fuldstændig enige i de påstande. Der er da ikke nogen, der skal hjemsendes mod deres vilje, nej, det skal de ikke. Det her er et frivilligt tilbud, og hvis man vil tage imod det, så gør man det, og hvis man ikke vil, så siger man nej tak. Vi sætter ikke nogen på et fly og sætter dem af. Det ligger der ikke i det her forslag.

Nej, der skal ikke være andre end nordirakere i Nordirak, der skal ikke være mennesker fra Syd- og Centralirak. Det tror jeg heller ikke man er interesseret i i Nordirak. Så der skal ikke laves ordninger med, at nogle, der ikke oprindeligt kommer fra Nordirak, pludselig skal til Nordirak. Det er da ikke det, der ligger i det.

Nu har jeg som sagt svaret på spørgsmålet, men det har da ikke noget med det her forslag at gøre.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Godt, hvis man ikke mener, at der skal sendes nogen hjem til Midt- og Sydirak, fordi det er farligt, og fordi man er enig med UNHCR, så har vi altså cirka 400 irakere, der sidder i danske asylcentre, som fru Henriette Kjær har lovet at hjælpe, men som hun ikke vil hjælpe. For betingelsen for at få hjælp er, at de vender tilbage. Det drejer sig om de 400 mennesker, om hvem fru Henriette Kjær har sagt: De har brug for hjælp.

Kl. 17.45

Det giver jo ingen mening, for de får kun hjælp, hvis de vender tilbage til en situation,

som UNHCR siger er uholdbar. De 400 mennesker får ikke hjælp af forslaget, den hjælp, som fru Henriette Kjær har været med til at love at de skulle have.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg ved ikke, hvad det er for en overfortolkning om, at jeg har lovet at hjælpe alle irakerne. Jeg siger, at der generelt skal være ordentlige forhold i vores asylcentre, og forholdene er også blevet forbedret løbende, og det er jeg ganske godt tilfreds med. Og nu bliver der lavet den her ordning, man frivilligt kan tage imod.

Det viser sig som sagt, at der i Storbritannien er en del, der frivilligt rejser til Central- og Sydirak, og det tror jeg også der vil være her i Danmark, altså at nogle fra de områder vil tage imod det her tilbud. Det er jo op til dem at vælge at gøre det. Der er ingen, der tvinger dem til det, og der er ingen, der tvinger dem ud af landet.

Formanden:

Tak til fru Henriette Kjær. Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Sidste år blev næsten 35.000 civile dræbt i Irak. Det er næsten 100 mennesker hver eneste dag. Der er over 4 millioner irakere, der ifølge FN er på flugt, halvdelen af dem som internt fordrevne, mens andre 2 millioner har søgt tilflugt hovedsagelig i nabolandene Syrien og Jordan.

UNHCR anbefaler for tiden, at man ikke sender folk tilbage til Syd- og Mellemirak. Forsvarets Efterretningstjeneste har vurderet, at der er borgerkrig i Irak. Alligevel vælger Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti at lave endnu en aftale om økonomisk kompensation for hjemrejse i stedet for at lave en mere holdbar og mere human løsning.

Forslaget er i bedste fald et slag i luften. Det forholder sig nemlig slet ikke til de reelle problemstillinger, der er vedrørende de afviste hovedsagelig irakiske asylansøgere, som opholder sig her i landet. For Det Radikale Venstre mangler der svar på det afgørende spørgsmål: Hvor længe kan man sidde i et asylcenter? Hvor længe kan man sætte et liv, en tilværelse på standby?

Det Radikale Venstre har tidligere sammen med SF og Enhedslisten fremsat forslag til, hvordan situationen med afviste asylansøgere kunne løses. Vores forslag går ud på en udvidelse af

den gældende 18-måneders-regel i udlændinge-loven, således at afviste asylansøgere, der hjælper til at belyse deres egen sag, kan få en midlertidig opholdstilladelse, dog på betingelse af, at hjemsendelse ikke kan effektueres, fordi der ikke foreligger en hjemsendelsesaftale med det pågældende lands regering, og at en neutral part som UNHCR vurderer, at forholdene i hjemlandet ikke tillader det.

I øvrigt er det jo ikke første gang, man har prøvet at give økonomisk kompensation til de afviste asylansøgere. De mennesker, der er tilbage, har tidligere sagt nej. Siden de sidst sagde nej, er den sikkerhedsmæssige situation i Irak blevet værre. Så det er altså et meget værre forhold og et meget værre menneskeligt dilemma, som man stiller de her mennesker i, end man gjorde de første par gange.

Derudover – ud over det konkrete, som kan være slemt nok, den alvorlige situation i Irak og regeringens og Dansk Folkepartis fuldstændige negliger af at løse problemerne for de afviste asylansøgere – er der to andre problemer af mere formel karakter.

Det ene handler om, at Det Konservative Folkeparti på trods af udmeldinger fra både fru Pia Christmas-Møller og fru Henriette Kjær, der lagde op til eventuelle forhandlinger til anden side, endte med at blive tromlet totalt af Dansk Folkeparti og overgive sig med det her forslag.

Det andet er den procedure, som vi har diskuteret hele eftermiddagen, hvor man har valgt at bruge 2 måneder på forberedelser i lukkede rum og ender med at give folkestyret 14 dage til at behandle det her, på trods af at det er i modstrid med god skik.

Kl. 17.50

Det Radikale Venstre er meget negativt indstillet over for forslaget, men vi håber stadig på at få udsat behandlingen, så vi i hvert fald får en ordentlig drøftelse af det og får ordentlig tid til at belyse de spørgsmål, som vi har.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan godt forstå, at ordføreren ikke er særlig tilfreds med den korte tid, der er til behandling af lovforslaget. Det hørte jeg også både Venstres og De Konservatives ordførere sige, men også, at der jo var fortillfælde for det: Hvis en regering havde noget, den mente var meget vigtigt, så dispenserede man normalt.

Men hvis man nu tænkte sig, at man udsatte det her forslag til efteråret – et forslag, der i øje-

blikket er et flertal for i Folketinget – tror hr. Simon Emil Ammitzbøll så, at Det Radikale Venstre eller for den sags skyld nogle af de andre partier, der i øjeblikket ikke er i regering eller er støttepartier, vil stemme for? Om vi brugte 2 måneder, 4 måneder eller 6 måneder, er det så ikke bare at stikke hinanden blå i øjnene?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil starte med at takke for, at spørgeren i lighed med ordførerne medgiver, at den procedure, der er, ikke er særlig tilfredsstillende.

Derudover er det da klart, at Det Radikale Venstre, hvilket også fremgik af min ordførertale, ikke umiddelbart har en positiv holdning til det forslag, som ligger.

Men for mig er det vigtigt at understrege, at det sådan set er to forskellige ting. Vi havde gerne været med til en dispensation i forhold til de almindelige regler i langt de fleste tilfælde. Det har hr. Helge Adam Møller jo ret i. Vi synes bare, at det her er en så vigtig ting, så kontroversiel en ting, en ting, vi vil have ret mange spørgsmål til, som vi gerne vil have afklaret, og derfor synes vi, at det ville være rimeligt, at man sagde, at vi havde den tid, der skulle være.

Det kunne jo også være, at man, hvis man overhovedet havde haft lyst til at invitere Det Radikale Venstre og andre partier til forhandlinger om det her, var nået frem til noget, der ikke var hundrede procent identisk med det her, men var noget mere kompromisagtigt og mere pragmatisk.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg er da enig med ordføreren i, at det er et vigtigt lovforslag. Om det er kontroversielt, ja, det er det jo, for det kan vi høre på debatten. Nogle af os synes, at det er et godt og hensigtsmæssigt lovforslag, fordi det giver nogle mennesker en ekstra mulighed, som de kan sige ja tak til eller sige nej tak til. Så det er altså en frivillig ordning. Men når vi nu hæfter os ved det med, at det er vigtigt og kontroversielt, og at der er den korte tid, kan den radikale ordfører så ikke bekræfte, at Folketinget eksempelvis i december 2001 gav dispensation til at behandle, at man sendte danske jægersoldater til Afghanistan. Vi behandlede faktisk den sag på mindre end 1 døgn. Jeg var formand for Forsvarsudvalget. Den lov var også meget kontroversiel. Der var bl.a. to partier, der stemte imod den og overhovedet ikke ville være

med. Alligevel sagde man: Det her er vigtigt, og det behandler vi på 1 døgn. Her har vi dog trods alt 14 døgn.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er utrolig glad for, at hr. Helge Adam Møller netop bruger det eksempel. Der var nemlig tale om en situation, hvor hele verdenssamfundet var i oprør efter det uhyggelige terrorangreb på World Trade Center i USA i september 2001. Der var tale om, at man skulle have en FN-sanktioneret aktion i Afghanistan, som Danmark skulle støtte op om. Det var en reel hastesag.

Her er der jo ikke tale om det, man ville kalde en hastesag. Om Folketinget bliver indkaldt til en tredjebehandling i midten af juni, hvor almindelige mennesker endnu ikke har fået lov til at gå på sommerferie, tror jeg sådan set ikke ville kunne ødelægge noget for nogen, heller ikke for Venstre og De Konservative og Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen vi er jo enige om – det har vi fået opklaret nu – at De Radikale vil stemme imod det her forslag, også uanset hvad der bliver svaret på spørgsmålene.

Det er fair nok, at man godt vil have opklaret nogle ting, men man har allerede nu besluttet sig for, at man vil stemme imod. Man kan jo nå det. Der er altså nogle dage til at stille en række spørgsmål i, og man kan få sine svar. Og hvis man så har flere spørgsmål, kan man jo godt stille dem på almindelig vis ud over fristen til det her lovforslag og så få opklaret alle de her ting. For man har jo besluttet sig for at stemme nej. Har jeg ikke ret i det?

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes, det er vigtigt at holde fast i, at man har brugt fra den 27. marts, hvor statsministeren kom med sin udmelding, til den 16. maj, hvor det her forslag blev fremstillet, til at sidde i lukkede lokaler – ministeren, Venstre, De Konservative sammen med Dansk Folkeparti – og lave en aftale, som fuldstændig har tromlet fru Henriette Kjærs partis ønsker ned, som bukker sig fuldstændig for Dansk Folkeparti, om at sende folk tilbage til et land, hvorom Forsvarets Efterret-

ningstjeneste har sagt, at der er borgerkrigs-lignende tilstande.

Jeg synes, at man først og fremmest skulle koncentrere sig om at finde en fornuftig løsning på de her menneskers problemer i stedet for at sætte dem i det umenneskelige dilemma, som man vælger at gøre med den her aftale.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det sjove er, at De Radikale og for den sags skyld også Socialdemokraterne har bekymret sig så meget om processen og gjort sig selv til så små politikere, men til gengæld store politiske kommentatorer, der kommenterer hele spillet, der har været. Og man mener at vide, hvad De Konservative har krævet, og hvad de ikke har fået, og at Dansk Folkeparti har trumfet noget igennem. Men man har åbenbart ikke ment at vide eller forsøgt at sætte sig ind i – hvad der ellers også har været temmelig klart efter statsministerens pressemøde – hvad forslaget nok kunne handle om, så man også kunne begynde at sætte sig ind i det. Det synes jeg er lidt underligt.

Man ved en hel masse om – det er man meget overbevist om – hvordan forhandlingerne har kørt, og hvem der er blevet trumfet, men man mener ikke at have vidst, hvad forslaget har handlet om. Jeg er enig i, at det er fremsat for sent – det er ikke godt – men jeg synes, at det her er at overspille.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg indledte min ordførertale med at tale om, at næsten 100 civile irakere bliver dræbt om dagen. UNHCR anbefaler, at man ikke hjemsender folk til Syd- og Mellemirak. Forsvarets Efterretningstjeneste vurderer, at der er tale om borgerkrigs-lignende tilstande. Jeg synes faktisk ikke, at man kan vurdere den her sag alvorligt nok. Det må jeg indrømme.

Så må jeg sige til fru Henriette Kjær: Når vi fra radikal side ikke har været involveret dybt i processerne, er det jo, fordi regeringen ikke har ønsket en pragmatisk tilgang til løsningen af situationen om de afviste irakiske asylansøgere. Man har ikke ønsket at indgå i drøftelser med hverken Socialdemokraterne eller Det Radikale Venstre. Så det er klart, at vi ikke har været med i de drøftelser, da vi ikke har været inviteret. Andet kan jeg sådan set ikke sige til det.

Formanden:

Så får hr. Jesper Langballe en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes næsten, at der mangler sådan noget stemningsfuld, uhyggelig underlægningsmusik bagved hr. Simon Emil Ammitzbøll, når han siger: I lukkede lokaler, i lukkede lokaler har man vedtaget det her.

Nu vil jeg da godt medgive hr. Simon Emil Ammitzbøll, at forbrydelser ofte bliver planlagt i lukkede lokaler, men det gør faktisk også seriøse lovforslag, når man har politiske forhandlinger. Så jeg vil spørge hr. Simon Emil Ammitzbøll – det er det første spørgsmål: Mener han, at man burde gennemføre politiske forhandlinger for åbne døre?

Det andet, jeg vil sige, er, at hr. Simon Emil Ammitzbøll bliver ved med, ligesom de andre oppositionsordførere, at tale, som om UNHCR har sagt, at der er uro overalt i Irak, så der kan man ikke sende folk hjem til. Er hr. Simon Emil Ammitzbøll vidende om, at Nordirak ikke er et område, man flygter fra, men et område, man flygter til? Hr. Steen Gade har nævnt de internt fordrevne fra Syd- og Centralirak, der samles i Nordirak og er en stor belastning for dem, fordi der er så fredeligt. Hvordan kan det være, at et land, der er lige så stort som herfra og ned til Paris, bliver behandlet, som om det var én grød?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg håber, at jeg kan nå at svare på begge hr. Jesper Langballes spørgsmål.

Til det første vil jeg sige, at det er Det Radikale Venstres holdning, at drøftelser selvfølgelig skal kunne foregå også under mere lukkede former, men det, der er det vigtige, er, at man bag efter følger Justitsministeriets retningslinjer for godt lovgivningsarbejde, der siger, at der skal være 30 dage til at få første-, anden- og tredjebehandling i Folketinget. Det er sådan set det, vi gerne vil værne om, så også de partier, der ikke har været med, kan få lov til seriøst at arbejde med det forslag, der ligger i salen. Det er vi nemlig ret interesserede i.

Om det andet må jeg sige til hr. Jesper Langballe: Det Radikale Venstre anerkender, at der er forskel på situationerne forskellige steder i Irak. Det har jeg sådan set også gjort rede for allerede tidligere i løbet af debatten.

Kl. 18.00

Men så må man jo gå ind og se på, hvad det så er, man tilbyder de folk fra Syd- og Mellemirak. Det spørgsmål har jeg stillet til flere af VKO-partiernes ordførere uden held, og det svæver stadig i luften, hvad svaret er.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg siger tak for svaret. Så fik vi vredet halsen om på den der dramatiske and med de lukkede døre.

Så vil jeg lige følge det sidste svar op ved at sige: Vi ved alle sammen, at der har været borgerkrigslignende tilstande i de byer, hvor der er rigtig mange indvandrere, især i Paris og Marseille. Der har været deciderede borgerkrigstilstande. Hvis man nu nede i Irak sagde, at man havde hørt, at der er så uroligt i Europa, at man slet ikke kan tænke på at rejse til Danmark eller sende nogen derop, ville hr. Simon Ammitzbøll så ikke finde, at det var en lidt forkortet slutning, der måske var baseret lidt for meget på avisoverskrifter, som man ikke rigtig havde forstået meningen med?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg skal begynde med at beklage, at det kan være svært at give svar inden for taletiden på de meget lange og noget fortænkte spørgsmål, som hr. Jesper Langballe begiver sig ud i. Derfor er jeg også nødt til at sige, at vi må forholde os til det konkrete. Vi må forholde os til situationen i Irak, som hr. Jesper Langballe spørger ind til.

Sandheden er jo den, at hr. Jesper Langballes parti har været med, har lagt stemmer til den internationale aktion imod Irak, der gør, at der nu er så meget uro og så mange flygtninge internt i Irak. Det ansvar er man nødt til at tage på sig.

Når det er sagt, er vi også nødt til at tage alvorligt, at FN siger, at hvis folk tager tilbage til Syd- eller Mellemirak, risikerer de, der i dag ikke er flygtninge, at blive berettigede til asyl. Hvis ikke vi skulle tage det alvorligt, er jeg lige ved at sige, at så synes jeg ikke, vi lever op til vores opgave som ansvarlige parlamentarikere.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om hr. Simon Emil Ammitzbøll ville undre sig lige så meget, som jeg gjorde under en samtale, jeg havde for nylig med Arif Tayfur – jeg må så igen henvise

til vicepræsidenten, som jeg tidligere har omtalt. Jeg fortæller ham om, at vi gerne vil lave noget opkvalificering, der har god sammenhæng med det, der skal foregå hjemme, og så beretter han for mig, at de i et område faktisk godt kunne bruge nogle opkvalificerede afviste asylansøgere til nogle bestemte arbejdsopgaver.

Han fortæller, at de har skilifte, at de har hoteller, at de har nye byggerier i gang på det område, at der er begyndt at komme turister, men at de mangler nogle medarbejdere, der bliver opkvalificeret, som kan fortsætte i gode stillinger hjemme for at få turismen yderligere op og stå i Nordirak. Det er ordret, hvad han sagde til mig.

Jeg undrede mig meget og spurgte: Jamen er det rigtigt? Jeg måtte spørge nogle gange, hvorefter han bekræftede: Ja, det er rigtigt, det er et af vore store behov lige for tiden. Vil det også undre hr. Simon Emil Ammitzbøll?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det ville undre mig, hvis jeg kunne stå her og forholde mig til samtaler, som fru Irene Simonsen fører uden for dette Ting og i øvrigt ikke er refereret andre steder.

Det, jeg kan forholde mig til, er, at vi som nation bør forholde os til de udtalelser, som FN kommer med, de advarsler, som UNHCR kommer med, de vurderinger, som Forsvarets Efterretningstjeneste kommer med. Det er det som jeg synes vi som ansvarlige politikere skal forholde os til. På den ene side.

På den anden side skal vi forholde os til, at der sidder mennesker i danske asylcentre, hvoraf rigtig mange har siddet i mere end 3, 4, 5 år, nogle helt op til 10 år, og har sat deres liv fuldstændig på standby uden mulighed for at udvikle sig socialt, psykologisk, familiært, arbejdsmæssigt. Det kan vi ikke være bekendt.

Kl. 18.05

Derfor synes jeg, vi skulle få svar på det spørgsmål, i stedet for at man hele tiden prøver at drible udenom for at please vennerne fra Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Så vil jeg godt lige spørge hr. Simon Emil Ammitzbøll, som åbenbart læser UNHCR's rapporter meget intenst, hvad jeg kun skal rose ham for: Står der nogen steder i de rapporter, at folk,

der vil vende frivilligt tilbage, ikke kan komme til Nordirak og få skabt sig en tilværelse der?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er meget glad for, at fru Irene Simonsen stiller lige præcis det spørgsmål, for det giver mig endnu en gang lejlighed til at sige, at Det Radikale Venstre fuldt ud anerkender forskellen på situationen i Nordirak, Sydirak og Mellemirak.

Vi har netop sagt, at vi for Syd- og Mellemiraks vedkommende læser UNHCR's anbefalinger således, at man ikke skal sende folk hjem, fordi der er borgerkrigs-lignende tilstande. Hvad angår Nordirak, har vi sagt, at hvis UNHCR ikke fraråder det og man har en aftale med de nordirakiske myndigheder, så er afviste asylansøgere faktisk afviste asylansøgere for Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg vil godt spørge, om hr. Simon Emil Ammitzbøll ikke er lidt forbløffet over Det Konservative Folkepartis manglende respekt for de parlamentariske regler, som vi har udviklet, hvorefter det handler om at fremsætte lovforslag og få lejlighed til at behandle dem her i salen og ikke bare bygge på von hørensagen og tage, hvad en eller anden journalist måske har fundet ud af under nogle forhandlinger, når vi skal lovgive.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg deler til fulde den frustration, der kan ligge i fru Anne Baastrups spørgsmål, over, at netop et hæderkronet parti som Det Konservative Folkeparti ikke i større grad har villet respektere de almindelige regler, vi har her i Folketinget om, at der minimum skal gå de her 30 dage til behandling af sagerne her i Folketinget. Det undrer mig især, at det gælder Det Konservative Folkeparti, der lige netop for ganske kort tid siden har haft en minister, nemlig familie- og forbrugermi- nisteren, der kom så frygtelig i uføre, at vi i Folketingets Retsudvalg i enighed var nødt til at tildele hende en næse.

Derfor synes jeg faktisk, at det er utroligt, at Det Konservative Folkeparti ikke i større grad står op og advarer storebror i Venstre om, at det altså kan gå frygtelig galt, når man ikke følger de gængse regler. Vi synes faktisk ikke, det er o.k., at regeringen så kort tid efter, at den er ble-

vet tildelt en næse af et enigt Retsudvalg, går ud og begår samme misere en gang til.

Formanden:

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Så er det fru Anne Bastrup som ordfører.

Anne Bastrup (SF):

Da hr. Steen Gade ikke kan være til stede, vil jeg oplæse, hvad han har lavet af ordførertalen.

SF mener, at alle asylansøgere skal have mulighed for opkvalificering og arbejde. Det vil kvalificere dem bedst muligt til de to mulige fremtidssituationer for dem, både hvis de skal tilbage til hjemlandet, og hvis de skal blive her. SF henviser derfor til vores fælles forslag sammen med Det Radikale Venstre og Enhedslisten om muligheden for midlertidig opholdstilladelse for disse grupper.

SF er uenig i at stille betingelser om at underskrive en kontrakt om medvirken til hjemsendelse for at få uddannelse, og vi henviser i den forbindelse til Dansk Flygtningehjælps hørings svar, hvoraf det fremgår, at det ikke giver nogen mening at knytte tilbud om opkvalificering til en kontrakt om frivillig udrejse i de tilfælde, hvor det internationale samfund, typisk FN's Flygtningehøjkommissariat, og det pågældende lands myndigheder afviser muligheden for hjemsendelse af afviste asylsøgere og i visse tilfælde endda, f.eks. Central- og Sydirak, for så vidt angår UNHCR, reelt anbefaler at anerkende de pågældende som flygtninge. På den baggrund afviser SF forslaget.

Jeg har så selv som medlem af Folketingets Retsudvalg en bøn til flertallet: Hvornår begynder flertallet at finde ud af, at vi rent faktisk op gennem 1990'erne har fastsat en lang række principper og præciseret Folketingets forretningsorden på en sådan måde, at også mindretal skal kunne fungere i det her Ting?

Kl. 18.10

Tænk, jeg synes, det er uanstændigt, at De Konservatives gruppeformand, der sidder i Præsidiet, begynder at brokke sig over, at Det Radikale Venstre ønsker at få noget mere tid til at behandle det her lovforslag, under henvisning til at De Radikale ikke engang selv ville komme til at stemme for det.

Det er rent faktisk sådan, at dette forslag er sendt i en lang og bred høring, og det er fint, men hvor mange hørings svar har vi fået i dag? To. Er det en måde at behandle Folketinget på? Er det en måde at hidse sig op på, bare fordi vi

mener, at man til de regler, som er fastsat stille og roligt op gennem 1990'erne, præciseret i dette årtusinde, bare siger: Det er ligegyldigt; I kan bare læse nogle aviser; I ved jo godt, hvad det er, det kommer med. Tænk sig, jeg synes ikke, det er en ordentlig måde at behandle os på.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil sige, at når man læser de få hørings svar, der er, så kunne man jo i stedet for det indtryk, fru Anne Bastrup har fået af grunden, godt få det indtryk, at det er, fordi de høringsberettigede i og for sig ikke har noget særligt at bemærke.

Der er jo af de få hørings svar, der er, næsten kun et enkelt, som der er substans i, og så er der folk, der meddeler, at det har de ingen bemærkninger til. Det er måske også, fordi lovforslaget er af en sådan karakter, at det ikke er den helt store katastrofe. Selv om jeg indrømmer, at det er forkert, at der er så kort tid til det, så er det ikke her den helt store katastrofe.

Så er vi blevet bebrejdet – nu trak hr. Simon Emil Ammitzbøll det lidt tilbage – det der med, at vi sad bag lukkede døre. Jeg vil godt røbe lidt om, hvad der skete derinde bag de lukkede døre. Jeg håber ikke, det er forkert at sige det, men til allersidst gav ministeren champagne, og nu kan jeg godt se, at jeg ikke har mere taletid, så jeg vil fortælle i anden omgang, hvorfor ministeren gav champagne.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg må bare konstatere, at Dansk Folkepartis ordfører på det her område er flintrende ligeglad med de regler, der er fastsat i det her Folketing. Det må jo være det, der er konstateringen her.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, jeg er selvfølgelig ikke flintrende ligeglad. Jeg har – fuldstændig ligesom ordførerne fra V og K – sagt, at det er meget beklageligt. Men der er altså situationer, hvor man må bede om tålmodighed fra de høringsberettigedes side og sige, at det her er så vigtigt, at vi får det hurtigt igennem. Det skal ikke være en vane, det skal ikke være en fast skik, men det kan altså ske.

Så kommer jeg til, hvorfor ministeren gav champagne. Det var ikke, fordi vi skulle sidde og gnide os i hænderne og sige, at nu fik vi rigtigt trynet oppositionen eller noget af den slags.

Nej, det var, som en af ordførerne sagde – jeg kan ikke huske, hvem det var – tænkt, så kommer vi her med et lovforslag, som ingen kan have noget imod, hvad skulle det være? Det var vi faktisk enige om. Det her var et lovforslag, ingen kunne have noget imod. Jeg må indrømme, at på det punkt undervurderede vi oppositionspartiernes opfindsomhed.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Vi fik det her sendt over den 16. maj. Sådan som jeg kan forstå det på ordføreren, har han her til morgen fået mails med nogle høringssvar. Jeg kan forstå, at hr. Jesper Langballe er fuldstændig klar over, hvad alle de andre høringsberettigede, der ikke har svaret, ville have svaret, nemlig at de ville have drukket champagne. Men vi ved det ikke, og vi har ingen jordisk chance for at nå at finde ud af det, fordi hr. Jesper Langballe sammen med regeringspartierne banker tingene igennem, uden vi andre har nogen som helst mulighed for at finde ud af det. Problemet er, at hr. Jesper Langballe og hans parti er ligeglade.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Man skal jo altid passe på med ironi, særlig når man ikke er sådan særlig morsomt anlagt, og det forsøgte jeg mig med, da jeg sagde til hr. Simon Emil Ammitzbøll, at det da var underligt, at man havde så stor forstand på, hvordan forhandlingsforløbet var foregået, men åbenbart ikke syntes, man vidste noget om, hvad der stod i lovforslaget.

Det er ikke det samme som at sige, at jeg bare mener, oppositionen kunne læse om lovforslagets indhold i avisen, og den misforståelse vil jeg gerne have manet i jorden, og jeg vil ikke have, at fru Anne Baastrup bruger det fremover, for det er ikke det, jeg har sagt. Det er ikke det, jeg har ment. Selvfølgelig skal man ikke læse om lovforslag i avisen, det var jo heller ikke det, jeg sagde. Hvis fru Anne Baastrup har misforstået det, så er det min skyld, så formulerede jeg mig ikke klart nok. Men hermed er den misforståelse manet i jorden.

Kl. 18.15

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fint. Det glæder mig. Så håber jeg så også, at fru Henriette Kjærs gruppeformand begynder at overveje, hvorfor vi sender ting i høring, og

hvorfor vi rent faktisk synes, det kunne være interessant, at vi får lejlighed til at behandle sagerne her i Folketinget, i stedet for at vi bare – eller kun – kan få lov at behandle det, hvis det er, vi vil ændre opfattelse. For det er jo i virkeligheden det, det handler om. Vi er ikke berettiget til at vide noget som helst om nogen som helst ting, hvis det er, vi ikke samtidig er indstillet på at stemme for det.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg er også fuldstændig enig i den kritik, der er af, at det kommer så sent, at høringssvarene ikke er kommet ind, fordi folk jo ikke har haft mulighed for at svare osv., fuldstændig enig. Men jeg synes også, man skal passe på med at være for hård i kritikken og kun skyde skylden på den regering, der sidder nu. Fru Anne Baastrup har selv bakket op om regeringer, der har gjort det samme. Og sådan er det.

Der har vi andre også følt os forsmået og højest sandsynligt også sagt det samme, som fru Anne Baastrup står og siger nu. Jeg synes bare, man skal passe på med at føle sig så god, at man nærmest siger, at det kunne man aldrig selv finde på. Men det har altså fundet sted.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Henriette Kjær ved eller burde vide, at det rent faktisk er SF, der har fået lavet reglerne om, således at vi rent faktisk har de her 30 dage. Det var et forslag, som SF kom med i midten af 1990'erne, som blev vedtaget. Så vi har været dem, der konstant har forsøgt at sikre mindretallets rettighed her i dette Ting. Så det er fuldstændig uanstændigt at sige, at vi bare har lagt os fladt ned for SR-regeringen. Det gjorde vi ikke. Vi forsøgte at sikre, at det her parlament kan fungere, således at vi kan parlamentere sammen, for det er meget vigtigt for SF. Demokratiet kan ikke fungere, hvis mindretallet ikke kan få lov at sige noget.

Formanden:

Tak til fru Anne Baastrup. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg må starte med at sige, at denne debat er – hvis man skal sige det pænt – underlig. For vi har jo at gøre med et lovforslag, som jeg efter min bedste overbevisning mener er sådan en

blanding mellem lige dele smålighed og kynisme. Vi snakker om irakiske asylansøgere, hvor man ude i den store verden kan konstatere, at flygtningesituationen fra Irak er en af de absolut største flygtningekatastrofer, vi har været vidne til nogen sinde.

Vi har at gøre med over 4 millioner irakere, som er flygtet. Bare for at nævne nogle tal: I Syrien befinder sig 1,2 millioner, i Jordan 750.000, i Egypten 100.000, i Iran 54.000. Hvis vi tager dem, der er internt fordrevet i Irak, så er vi nu oppe på et tal, der nærmer sig 2 millioner. I sådan en situation bliver der fremsat et lovforslag om, at 565 afviste irakiske asylansøgere – det har været regeringens og Dansk Folkepartis eneste mål – skal sendes hjem, og det skal ske så hurtigt som muligt.

Når det nu ikke har virket med de motivationsfremmende foranstaltninger til at få dem til at rejse så hurtigt som muligt, så finder man på noget nyt. Så giver man dem et såkaldt tilbud. Hvis der er nogen, der er så letsindige at tage imod et tilbud – det kunne man jo godt være fristet til – om noget uddannelse, mulighed for bopædagog osv. i en situation, hvor man har været trådt på i årevis og er meget langt ude, så er der en betingelse, og det er, at man vender hjem til et land, som er borgerkrigshærgnet, og til et land, som for store dele af det her land, nemlig Central- og Sydirak, af UNHCR er blevet betegnet som et sted, hvor ingen af FN's medlemsstater bør sende irakiske flygtninge hen, og hvor man samtidig siger, at de i virkeligheden vil den bedste hjælp, og den måde man optrådte ansvarligt på i forhold til flygtningesituationen var at give de mennesker en opholdstilladelse. Det gælder også for de 565 i Danmark.

Kl. 18.20

Det er jo fantastisk. Vi har at gøre med nogle af verdens fattigste lande, der bliver belastet med hundredtusinder af flygtninge, hundredtusinder af flygtninge. Det er en kæmpe stor udfordring. Det er rigtigt, at vi skal hjælpe også i nær-områderne, men det er også rigtigt, at uanset hvor mange hundrede millioner, der bliver sendt til nær-områderne, så er det en kæmpe opgave for nogle af verdens fattigste lande. I den situation sidder der et folketingsflertal i et af verdens rigeste lande og siger, det handler om at få sendt de 565 afviste irakiske asylansøgere hjem så hurtigt som muligt.

Så er det jo også fantastisk at høre især hr. Jesper Langballe, som siger: Ja, vi har jo fået meget få høringssvar, og i dem, der er, er det jo kun et

af dem, der har et eller andet indholdsmæssigt at sige. Sagt fra en aftalepartner, som udmærket ved, at disse høringssvar har fået lovforslaget i høring dagen før Kristi himmelfartsdag med besked på, at de skulle aflevere deres høringssvar mandagen efter den weekend. Alligevel lykkedes det Dansk Flygtningehjælp rent faktisk at komme med et høringssvar, og jeg synes egentlig, at det er en meget præcis beskrivelse af det her lovforslag, når de skriver, og jeg citerer:

»Det giver ikke nogen mening at knytte tilbuddet om opkvalificering til en kontrakt om frivillig udrejse i de tilfælde, hvor det internationale samfund, typisk FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, og det pågældende lands myndigheder afviser muligheden for hjemsendelse af afviste asylansøgere og i visse tilfælde endda – for så vidt angår UNHCR – reelt anbefaler at anerkende de pågældende som flygtninge.«

Det er regeringen og Dansk Folkeparti skråt op ligeglade med, og derfor kommer man med et forslag, som ikke hjælper nogen, og som i værste fald risikerer at få nogle lokket til at rejse hjem til et land med livet som indsats.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Og så er det integrationsministeren.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er faktisk rigtig glad for, at regeringen har kunnet fremsætte det her lovforslag. Det er et lovforslag, som indeholder et tilbud om hjælp til tilbagevenden for afviste asylansøgere. Selvfølgelig tager udgangspunkt i afviste asylansøgere inden for nogle objektive kriterier, og jeg tror måske, det vil være nyttigt lige at få dem ridset op, fordi der har været så meget snak frem og tilbage om, hvem det her omfatter.

De objektive kriterier handler om, at der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat støtteprojekter i det pågældende land, og der er indledt forhandlinger om tilbagebetaling eller praktiske aftaler om tilbagebetaling eller accept af tvangsmæssig udsendelse, eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

Det er udgangspunktet. Så er man i forhandlingerne blevet enige om, at af praktiske årsager starter vi med irakerne. Og derfor selvfølgelig og af naturlige årsager også diskussionen om

Irak i øvrigt. Det er jeg helt enig i. Og det, forslaget handler om, er en mulighed for at give en hjælp til de irakere, der altså har fået afslag på asyl, til at de kan vende hjem både med menneskelige og med økonomiske ressourcer.

Der bliver tilrettelagt et forløb, der starter med en grundig samtale med hver enkelt om, hvad de har i bagagen allerede af kvalifikationer, hvordan man kan bygge videre på det, tager udgangspunkt i, hvad behovet er i hjemlandet, laver en handlingsplan, laver et forløb her i landet på mellem 6 og 9 måneder, som kan indeholde korte uddannelsesforløb og praktikforløb, og der er en klar forbindelse til en fortsættelse af indsatsen i hjemlandet.

Kl. 18.25

Derudover er der tilbud om økonomisk støtte til at starte, 30.000 kr. pr. voksen, 15.000 kr. pr. barn, og efter et halvt år igen mulighed for at modtage 15.000 kr. pr. voksen og 7.500 kr. pr. barn og endelig muligheden for at få hjælp i form af 11.000 kr., hvis man ønsker at starte selvstændig virksomhed. Det er et tilbud, som man har mulighed for at tage, hvis man synes, det er noget, man kan bruge til noget.

Jeg må ærligt indrømme, at jeg er noget forundret over, at oppositionen i sidste ende vælger decideret at stemme imod det her forslag. Vi kan have mange uenigheder og uoverensstemmelser. Jeg er også helt med på, at oppositionen gerne vil noget mere og noget andet. Men alternativet til det her er jo den eksisterende situation. Og det kan jeg simpelt hen ikke forstå at oppositionen synes er bedre. Jeg kan ikke forstå, at oppositionen synes, at det er et bedre alternativ. Jeg kan ikke forstå, at oppositionen ikke synes, at det her tilbud dog i det mindste skal have lov til at være der. Så kan det godt være, at oppositionen tror på, at det er der ikke nogen der vil tage imod. Men hvorfor skal man forhindre, at nogen kan få det tilbud, hvis der faktisk er nogen, der kan bruge det til noget? Det er jeg noget forundret over.

Og det fører mig også over til diskussionen om tidsrammen, der er her. For den er kort, det medgiver jeg meget gerne. Vi er på et tidspunkt i Folketingets samling, hvor vi nærmer os en afslutning på samlingen her op mod grundlovsdag, og derfor tikker dagene. Regeringen er helt enig i, at det er vigtigt, at vi har nogle fornuftige procedurer for en fornuftig behandling i Folketingssalen, men de procedurer rummer også mulighed for dispensation.

Og det her er et forslag, som ikke er vildt kompliceret. Det er et forslag, som alene giver et yderligere tilbud til nogle mennesker. Det er ikke et lovforslag, som ændrer retsstillingen i negativ retning for nogen mennesker – faktisk tværtimod – og derfor har jeg svært ved at følge med i den ophidselse, der er fra oppositionens side, der tager en diskussion om proceduren for procedurens skyld.

Hr. Simon Emil Ammitzbøll, der gjorde meget ud af at tage en diskussion af proceduren for procedurens skyld, sagde, at det var en hel sag for sig. Samtidig blev regeringen anklaget af hr. Simon Emil Ammitzbøll for, at regeringen i forhold til forslaget ikke var klar til at finde pragmatiske løsninger. Jeg kan så undre mig over, at oppositionen ikke er klar til at forholde sig lidt pragmatisk til det her forslag og sætte lidt i proportion, hvad substansen er i forslaget i forhold til det tidsperspektiv, som vi så er i, fordi samlingen er ved at slutte. Men det er oppositionens valg.

Jeg er selvfølgelig glad for den støtte, der er fra de to regeringspartier og Dansk Folkeparti til forslaget. Regeringen tror på, at det er et rigtig godt tilbud, det giver i første omgang nogle muligheder for de afviste irakiske asylansøgere til at få startet en tilværelse i hjemlandet igen.

Når man sidder og lytter til især oppositionens bemærkninger til det her, og her vil jeg så primært henvende mig til Socialdemokratiet, hvor igen og igen vi hører hr. Troels Ravn sige, at afviste asylansøgere skal rejse hjem, når forholdene er til det – hr. Hüseyin Arac bruger formuleringen, at de, der kan rejse hjem, skal rejse hjem – så får jeg også lyst til at sige: Det er muligt, og man kan rejse hjem til Irak.

Kl. 18.30

Så i forhold til hr. Hüseyin Aracs definition burde den være klaret. Hr. Troels Ravn har en anden definition, og jeg vil simpelt hen sige, at jeg er meget glad, særlig når vi har sådan en debat her, for, at det ikke er Socialdemokraterne, der er ved magten, for Socialdemokraternes politik ville skabe kaos.

Nu er jeg jo nødt til at stille spørgsmål retorisk, for jeg har ikke haft mulighed for at stille spørgsmål her i dag og kan jo egentlig heller ikke gøre det her, men så alligevel formulere dem – for det hænger ikke sammen. Socialdemokraterne er nødt til at melde klart ud, hvad det er, de vil. Man kan ikke sige, at afviste asylansøgere skal rejse hjem, og så samtidig sige, at de for øvrigt kan få lov til at blive her.

Jeg kan ikke forstå, at Socialdemokratiet kan acceptere, at der er nogen, der får afslag på asyl, hvis det er Socialdemokraternes opfattelse, at det slet ikke er muligt at vende hjem. Så burde Socialdemokraterne da komme med et forslag, der ændrede udlændingeloven, ændrede vores asyllovgivning og forhindrede, at man gav afslag på asyl til nogen, som Socialdemokraterne ikke mener kan vende hjem. Men det vil man jo ikke. Det hænger ikke sammen. Socialdemokraterne er nødt til at gøre op med sig selv, hvad det er for en udlændingepolitik, man vil have. Man kan ikke blæse og have mel i munden på samme tid.

Jeg synes sådan set, at det er en helt reel sag, hvis Socialdemokraterne vil have en anden asylpolitik. Så skal man bare sige det. Man skal ikke bilde os ind, at man ikke vil det, mens det, man så i øvrigt siger, vil have nogle helt andre konsekvenser.

Hr. Troels Ravn kalder det her pistolpolitik. Og jeg synes sådan set, det er meget beklageligt, at det får den betegnelse, for det er et tilbud. Hvis det er pistolpolitik at give nogle et endnu bedre grundlag for at vende tilbage, synes jeg ærlig talt, vi er lidt langt ude. Og jeg vil så sige, at det ikke er mere pistolpolitik, end at det er nogle tilbud, som vi tidligere har givet – ikke så omfangsrigt, som vi gør denne gang – til irakere, vi har givet det til andre grupper.

Andre lande gør det. Ja, selv Sverige benytter sig åbenbart af Socialdemokraternes definition af pistolpolitik, ved at de jo faktisk også har meldt ud, at de nu vil give et tilbud om op til 50.000 svenske kroner pr. familie til at vende hjem for. Sverige vil ikke give dem de muligheder, det opkvalificeringsforløb og den sammenhængende indsats i samarbejde med hjemlandet, som vi har planer om, de vil bare give penge. Blot lige for også at sætte det i forhold til, hvad der foregår i andre lande.

Det skulle være mine kommentarer. Jeg takker for støtten fra de partier, som støtter det. Jeg håber, at vi kan få det igennem. Jeg synes, at det vil være rigtig, rigtig ærgerligt, hvis ren procedure her i Folketinget skal forhindre, at vi allerede her inden sommer kan komme i gang med at give det her tilbud til de afviste irakiske asylansøgere.

Formanden:

Der er foreløbig fire, der har bedt om korte bemærkninger til integrationsministeren, først hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er et mageløst skuespil, som integrationsministeren opfører. Situationen er jo den, at statsministeren for snart længe siden, før påske, gik ud for at lukke en debat, en folkelig bevægelse, der havde rejst sig for at gøre noget for de irakiske asylansøgere, og sagde: Nu gør vi noget. Nu tager vi hånd om det. Man skal have lov at ud-danne sig og arbejde osv.

På det tidspunkt sagde integrationsministeren: Så bliver det kun for irakerne – på trods af at man ellers normalt ikke vil lave særlove og den slags ting.

Så har man forhandlet bag lukkede døre. Vi forstår, at Dansk Folkeparti har strittet imod, og vi forstår, at Det Konservative Folkeparti har været på vej til at forlade regeringen på det her – og hvad man ikke har kunnet læse rundt omkring. Vi ved det ikke, for vi blev ikke inviteret til forhandlinger, fordi integrationsministeren insisterer på, at bredt samarbejde skal man holde sig fra.

Det, der så står tilbage nu, er, at man laver en ordning, som de, der har ulejliget sig med at spørge de pågældende mennesker, om det er noget, de har interesse i, har fundet ud af blankt bliver afvist. Derfor skal man have så kort en lovbehandlingstid som muligt, for der skulle nemlig gå skår i det billede, som man møjsommeligt har malet for befolkningen af, at nu gør man rent faktisk noget.

Kl. 18.35

Lad os derfor nu få ordet på bordet, og lad os så få at vide: Hvis det her bliver møvet igennem inden den 1. juni, hvor mange regner ministeren så med tager imod det her tilbud pr. 1. august?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Først til de meldinger, jeg kom med, da den her debat startede. Da var min melding, at jeg mente, at det som udgangspunkt skulle være irakerne. Det var min melding.

Jeg har ikke noget estimat på hvor mange, vi har ikke været ude at spørge, men jeg tror ikke, at der er nogen sammenhæng mellem, hvor mange der vil tage imod det her tilbud, og hvor lang tid vi bruger på at drøfte det. Vi har jo fået afklaret, at uanset hvor lang tid vi bruger, vil Det Radikale Venstre stemme imod forslaget.

Men jeg er helt på det rene med, at der er behov for at tage nogle grundige, stille og rolige samtaler med den enkelte for at finde ud af, om

det her ikke er et tilbud, som de trods alt kan bruge til noget, som giver dem nogle muligheder, som kan få dem ud af den standbysituation, som deres liv har været i alt for længe, så de kan komme i gang med en tilværelse i hjemlandet igen. Det er jo det, som vi gerne vil hjælpe dem med.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg beundrer altså integrationsministerens evne til med et glat ansigt at sige, at det her søreme er i den bedste intention, og vi håber godt nok det ene og det andet. Der er jo folk, der har spurgt de her irakere, og de afviser blankt, at de skulle sætte deres liv på spil, fordi der nu bliver smidt noget ussel mammon efter dem.

Sidste år døde der hundrede civile irakere i døgnnet i Irak, millioner af mennesker er på flugt. Hvornår er det, man tillader sig at kigge op og ud i virkeligheden og sige: Det, der er problemet, er, at der har siddet 600 mennesker i, jeg ved ikke hvor lang tid, adskillige år, som man ingen tilbud har til? Dem siger man nu til: Nu vil vi godt uddanne jer og give jer en pose penge med hjem, så I kan komme hjem og bosætte jer midt i en borgerkrig. Det er da ingen af dem der har planer om at tage imod.

Er det ikke rimeligt, at regeringen i dag, mens vi haster det her igennem, inden Folketinget lukker, i det mindste giver et bud på, hvad man forventer effekten er af det her? Er det bare et slag i luften, eller har man bare den mindste idé om, at én iraker inden juleaften har taget imod det her tilbud?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen det her er i den bedste intention. Det er et tilbud til de irakere, der har fået afslag på asyl og dermed fået at vide, at der ikke er noget grundlag for, at de kan få opholdstilladelse i Danmark. Deres fremtid er i deres hjemland, og det vil vi gerne hjælpe dem med. For hver, der synes, at det er et tilbud, som man kan bruge til at starte en tilværelse igen, synes jeg, det er fint. Men jeg vil ikke komme med nogen estimater i dag. Jo flere, der kan bruge det her tilbud, jo bedre.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes, at nogle af overvejelserne omkring det mere formelle fortjener et par bemærkninger til.

Den 27. marts kommer statsministeren med sine udmeldinger. Den 16. maj sender ministeren noget over til Folketingets Integrationsudvalg. Den 22. maj får vi høringssvarene, ikke særlig mange, ikke særlig overraskende. Allerede den 22. maj skal vi også førstebehandle, og den 24. maj skal vi afgive betænkning. Det er og bliver en urimelig proces.

I virkeligheden udstiller det jo med al ønskelig tydelighed blokpolitikens magtlogik. Man har lavet flertallet, man har lavet aftalen, så det er ikke så vigtigt at få den tid, der skal til. Det tror jeg godt man kunne gøre lidt bedre.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Altså, jeg tror måske, Det Radikale Venstre skal være lidt forsigtige med at tale om, hvordan der bliver lavet politiske aftaler, som så bagefter er, som de er.

Men når det er sagt, er vi jo ikke uenige i, at det her ikke er den optimale situation. Men ligesom hr. Simon Emil Ammitzbøll så mange gange har efterlyst fra regeringens side, at den er lidt pragmatisk – det var så i forhold til selve indholdet af lovforslaget – så appellerer jeg blot til oppositionen om at være lidt pragmatisk med hensyn til at sætte tingene lidt i proportioner, når det handler om, hvad substansen egentlig er i det her forslag.

Kl. 18.40

Jeg vil faktisk gå så langt som til at sige, at jeg ville kunne forstå det, hvis oppositionen blev præsenteret for et lovforslag, som var dybt kompliceret, som på flere måder ændrede individets retsstilling – og hvis det var i negativ retning, ville det selvfølgelig være særlig kritisabelt, at der ikke var længere tid. Det er bare ikke det, der er tilfældet. Det er faktisk et ret ligetil lovforslag, som handler om at give nogen et tilbud og en mulighed, som kan tages i brug allerede hen over sommeren.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Lad det være slået fast endnu en gang: 30-dagesreglen er lavet for mindretallets skyld, ikke for flertallets skyld, netop for at man skal kunne få diskuteret sagerne grundigt, få belyst sagerne

bl.a. med gode, grundige hørings svar. Der er kommet to. Man kunne måske ikke forvente så meget mere med den enormt korte tidsfrist, der er givet.

Det har vel stået i over 150 år i grundloven, at Folketinget går på sommerferie omkring den 5. juni, grundlovsdag, så det kommer ikke som nogen overraskelse, heller i år, og derfor er det mig en gåde, at denne sag, som ministeren så smukt siger ikke er særlig kompliceret, skulle være så kompliceret, at man ikke har kunnet lave den klar i god nok tid. Jeg synes simpelt hen, at det er for ringe i en sag, der handler om mennesker, der måske skal sendes hjem til et borgerkrigs-hærgat land. Det synes jeg er ærgerligt.

Med hensyn til det politiske vil jeg blot gentage: Det Radikale Venstre vil gerne være pragmatisk og gå til alle de forhandlinger, ministeren indbyder os til, men det er jo ikke sket endnu.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Regeringen støtter til fulde de regler, der er om lovbehandling i Folketinget. Vi støtter også, at der er mulighed for at dispensere fra dem i særlige tilfælde, hvis Folketinget tillader det.

Og så vil jeg gerne understrege, at det her er et frivilligt tilbud. Det handler om muligheden for frivilligt at tage imod det her og frivilligt at rejse hjem. Der ligger ikke i det her lovforslag, at der er nogen, der tvangsmæssigt kan sendes hjem. Det er ikke en del af det her lovforslag. Tvangsmæssig hjemsendelse afhænger af de aftaler, vi kan opnå med de pågældende hjemlande.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Da vi havde problemerne med familieministerens omkring navneloven, fik vi også at vide, at det var en ganske simpel lov, og at de der regler, som Folketinget havde fastsat, var lidt ligegyldige, fordi vi bare kunne læse indenad.

Det er præcis den samme argumentation, ministeren kommer med her. Og det, der så bare er mit problem, er: Hvor går regeringens grænse? Vi fastsætter nogle regler her, fordi vi regner med, at de rent faktisk bliver respekteret, og så går der ikke andet end en lille måneds tid, og så er der et andet regeringsmedlem, der behandler et mindretal på den her måde og siger, at vi da bare kan læse indenad, at det da ikke er så svært.

Er det virkelig ministerens svar? Ministeren har haft adskillige måneder til at lave den her lillebitte aftale færdig. Hvorfor er den ikke blevet færdig før? Fordi ministeren er fuldstændig ligeglad med, hvad Folketingets mindretal siger til, at man tilsidesætter samtlige frister.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er jeg nødt til at tilbagevise. Jeg er – regeringen er – på ingen måde ligeglad med de regler. Det er der heller ikke grundlag for overhovedet at sige. Vi beder om, at man forholder sig til den konkrete situation, det konkrete lovforslag, får det sat ind i nogle proportioner også i forhold til de muligheder, der trods alt også er for hurtig behandling af et lovforslag i Folketinget. Ligeglad, det kan man ikke beskyldte mig for at være.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Så synes jeg bare, at det er en lidt besynderlig adfærd, som ministeren her har lagt for dagen, for ministeren havde jo alle muligheder for at tage kontakt med os, alle muligheder for at indgå i en eller anden form for samarbejde med os. I de situationer, hvor man er kommet hu hej vilde dyr, og nu banker vi det igennem, har man ikke en eneste gang taget kontakt til gruppeformænd eller ordførere for at spørge: Er det her o.k.?

Vi vil gerne være o.k. i samarbejdet her i Folketinget, men vi vil ikke behandles som nogle, der bare har fastsat nogle regler, som ministeren i øvrigt er fuldstændig ligeglad med.

Og dette er jo ikke så simpelt, for vi kan jo ikke engang her under førstebehandlingen få at vide, om der er mennesker, der kan komme til det sydlige eller centrale Irak. Vi kan jo ikke få at vide, hvad UNHCR rent faktisk mener om det her forslag. Der er jo ikke kommet hørings svar. Der er jo reelt ikke mulighed for, at man kan forholde sig til, om man vil være med til det her lovforslag, fordi ministeren bare kører med et flertal hen over hovedet på et mindretal.

Kl. 18.45

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen så synes jeg, det er mere relevant at kommentere på de konkrete spørgsmål, for det kan man godt få svar på. Jeg kender ikke UNHCR's holdninger til selve lovforslaget. Men det er muligt at rejse frivilligt hjem til hele Irak. Det er der også irakere der gør. Det er der irakere der gør

løbende, både fra Danmark og fra andre lande. Det er muligt at rejse frivilligt hjem.

Tilbuddet gælder alle irakere, men som debatten jo også har afspejlet, er der jo ikke nogen tvivl om, at den gruppe, hvor jeg da også har en forventning om at der er flest der vil tage imod det her, er irakere fra Nordirak. Men svaret på fru Anne Baastrups spørgsmål er ret klart: Det er muligt at vende frivilligt hjem til hele Irak.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg havde håbet på, at ministeren havde sagt: Det her er ikke godt nok, det er ikke optimalt, men jeg vil gøre det bedre næste gang. Så havde vi været åbne for at hjælpe ministeren.

Ministeren spørger: Hvad mener Socialdemokraterne? Ministeren siger: Hvorfor kan oppositionen ikke være pragmatisk? Så kan jeg stille spørgsmålet omvendt: Hvis ministeren var interesseret i vores holdninger og meninger og var interesseret i en pragmatisk løsning, hvorfor har ministeren så ikke inviteret os andre til et møde?

Jeg kan forstå, at man sidder og drikker champagne med Dansk Folkeparti. Vi ville gerne undvære det, vi ville nøjes med danskvand. Men hvorfor er vi ikke interessante? Hvorfor får vi ikke nogen informationer om de her ting?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Oppositionens holdning til det her har jo ikke på den måde overrasket mig. Jeg har også set de beslutningsforslag, der er kommet fra oppositionen, og har konstateret, at de jo nok i øvrigt ligger lidt langt væk fra det her.

Hr. Hüseyin Arac siger: Hvis nu bare ministeren lovede at gøre det bedre en anden gang – ja, men altså, det vil jeg gerne gøre. Jeg har ikke nogen forventninger eller nogen planer om for fremtiden at fremsætte nye lovforslag med de her frister. Det er ikke noget, der kalkuleres med. Tværtimod er udgangspunktet, at et lovforslag selvfølgelig fremsættes, så vi overholder de normale regler, vi har for behandling af lovforslag. Det vil jeg gerne love.

Men det her er jo ikke udtryk for, at det er normalt. Det er en særlig situation. Vi er ved at nå folketingsårets afslutning. Regeringen har et oprigtigt ønske om, at vi kan nå at give de afviste irakiske asylansøgere det her tilbud, inden Folketinget går på sommerferie, og at de afviste irakiske asylansøgere ikke skal vente på, at Folketinget i den sammenhæng tilfældigvis først

mødes den første tirsdag i oktober, om mange måneder. Jeg synes, det ville være rigtig ærgerligt, hvis de skulle vente på det.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg kan høre på ministeren, at hun stadig væk hænger fast ved Dansk Folkeparti og den der blokpolitik, som hun hele tiden har kørt. Hun har ikke givet nogen åbning, nogen mulighed for os andre, at vi kan være med næste gang ved et andet forslag.

Så har jeg et direkte spørgsmål til integrationsministeren: Har regeringen eller Integrationsministeriet haft kontakt med nordirakiske myndigheder for at sende de her mennesker tilbage? Hvis svaret er ja, hvilket svar fik man så?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi er i meget konstruktive drøftelser med nordirakerne. Vi sidder i forhandlinger, og derfor har jeg selvfølgelig ikke mulighed for her fra Folketingets talerstol at udbasunere dem. Men vi er i en tæt og konstruktiv dialog med Nordirak.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Ministeren gjorde meget ud af at undre sig over, at Socialdemokraterne ikke kan stemme for det her forslag. Måske er det, fordi vi er i to forskellige verdener.

Regeringen og Dansk Folkeparti taler om skilte og turisme. Vi vil gerne henholde os til sagskunds-kaben, og der er altså en grund til, at mennesker, der har siddet i mange år i asylcentre under forhold, der gør mennesker syge, ikke er parate til at rejse hjem, nemlig at tilværelsen i Irak er så usikker. Vi tror ikke på, at der er nogen, der vil udsætte sig for de forhold for ussel mammon, og det er måske i virkeligheden der, forskellen ligger.

Kl. 18.50

Jeg vil gerne have fru Rikke Hvilshøjs vurdering af Forsvarets Efterretningstjenestes rapport, der netop er udarbejdet, om, at der er borgerkrigs-lignende tilstande i Irak. Jeg vil gerne have en vurdering af, at UNHCR også med hensyn til Nordirak har beskrevet, at forholdene er sådan, at man risikerer at blive forfulgt og udsat for vold, og ikke mindst af, at de irakiske myndigheder selv har sagt, at de ikke er interesseret i at modtage de her flygtninge, de her mennesker.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hvis vi skal starte bagfra, så har Irak ikke udtrykt, at de ikke er interesseret i at modtage deres egne borgere. Tværtimod har Irak udtrykt, at de selvfølgelig meget gerne modtager de irakere, der vender frivilligt hjem. Det er en anden sag, hvis der er tale om en tvangshjemsendelse af en, som så mere modvilligt vender hjem. Men Irak vil meget gerne have borgere hjem, der kan være med til at genopbygge deres land. Så den sidste påstand, hr. Troels Ravn kom med, er ikke sand.

Jeg har også lyttet til den debat, der har været her i eftermiddag om Forsvarets Efterretningstjenestes rapport, og jeg kunne have lyst til at spørge, om hr. Troels Ravn har læst den, eller om han har læst overskrifterne i aviserne. Hvis hr. Troels Ravn har læst den rapport – den er ikke så lang, den er på fire sider – vil han vide, at den er meget mere nuanceret end det, hr. Troels Ravn og andre ordførere her i salen har forsøgt at give indtryk af. For billedet i Irak er netop meget, meget forskelligt.

Hvis vi tager Forsvarets Efterretningstjenestes rapport, så koncentrerer den sig faktisk om Central- og Syd...

Formanden:

Ja tak, så er det hr. Troels Ravn.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg har læst nok af Forsvarets Efterretningstjenestes rapport til at forstå, at det her ikke handler om skilifte og turisme, men om et land, hvor der er borgerkrigs-lignende tilstande. Forholdene kan være forskellige for de enkelte egne, men der er ikke noget sted i Irak, hvor man kan garantere, at der er ro, og at mennesker, der vender tilbage som flygtninge, ikke bliver forfulgt.

Så tror jeg, det er vigtigt, at vi holder fast i, at den her politik, som regeringen har lagt frem sammen med Dansk Folkeparti, er en pistolpolitik. Man bliver nødt til at spørge sig selv, hvilke forældre, hvilke mennesker der ville udsætte sig selv og deres børn for livsfare for at få en uddannelse, for at få penge, altså ussel mammon. Det er jo usmageligt. Det er noget for noget, når noget for noget er allerværst. Det er pistolpolitik.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes faktisk, det er utroligt at høre Socialdemokraterne kalde et tilbud om økonomisk hjælp for ussel mammon. Det er et reelt tilbud om et økonomisk grundlag til at starte en tilværelse igen. Det kan være altafgørende for nogle mennesker.

Jeg medgiver gerne, at Irak er i en situation, hvor turisme nok ikke sådan er det største problem, de har. Hvis det var, ville det være rigtig dejligt for Irak. Men Nordirak har faktisk en turismeminister, for de er ret optimistiske. Det er et faktum, det ligger der ikke nogen politisk holdning i fra min side. De har faktisk en turismeminister i Nordirak.

Så bliver hr. Troels Ravn ved med at sige det her med, at der er risiko for forfølgelse. Den risiko bliver vurderet i hver enkelt sag, når man søger om asyl, og hvis man får afslag på asyl, er det netop, fordi det er vurderet, at der ikke i den enkelte situation er risiko for forfølgelse.

Formanden:

Så er det hr. Jesper Langballe, der har en kort, næh, hr. Jesper Langballe frafalder. Så er det hr. Ole Stavad for en kort bemærkning.

Kl. 18.55

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvorfor har det været så magtpåliggende for regeringen, at det her skulle fremsættes i Folketinget med et indhold, der havde dækning af det snævrere mulige flertal? Hvorfor har det været så magtpåliggende for ministeren, for regeringen og for partiet Venstre, at de dele af oppositionen, som var indstillet på at gå ind i en konstruktiv dialog med regeringen om, hvordan man kunne finde nogle anstændige løsninger på de her reelle problemer, skulle holdes uden for forhandlingerne, at der intet tidspunkt har været ønske fra regeringens side om at få skaffet nogen form for bredere flertal bag en løsning?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, man kan høre i dag på oppositionen, at vi jo er meget langt fra hinanden, og det er også det, der har været min fornemmelse tidligere. Og så er det jo ikke nogen hemmelighed, at når det gælder udlændingepolitikken, er det en, som denne regering har ført sammen med

Dansk Folkeparti. Det er der, vi har kunnet finde vores flertal.

Jeg kan så også høre i dag, at hvad angår det, som regeringen vil på det her område, at give det her tilbud til de afviste irakere, har vi set rigtigt med hensyn til, hvor der har været mulighed for at få et flertal for det forslag.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Det er vel også udtryk for en vis magtfuldkommenhed, at på trods af at repræsentanter for ministerens eget parti, Det Konservative Folkeparti og vel stort set alle andre partier her i huset end Dansk Folkeparti har givet udtryk for, at der skulle findes andre og bedre løsninger end de vilkår, der findes for nogle asylansøgere, der har siddet i meget, meget lang tid – derunder ikke mindst de irakiske asylansøgere – så har ministeren og regeringen ikke ønsket at indkalde til en eneste samtale med andre partier end Dansk Folkeparti, som er det eneste parti, der ikke har givet udtryk for, at man skulle finde nogle ordentlige løsninger på det her.

Jeg synes, det er meget, meget trist, at ministeren, at regeringen, at Venstre mener, at det her skal være konflikt i maksimalt omfang, uanset at der er en række områder, hvor jeg mener at vi burde kunne sætte os ned og finde fælles løsninger.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er ikke det, jeg har hørt fra den socialdemokratiske ordfører i dag. Hr. Ole Stavad siger, at det er på trods af, at Dansk Folkeparti ikke vil være med til at finde løsninger. Det er ikke sådan, at jeg på noget tidspunkt har hørt det. De øvrige forbedringer, der er lavet på asylcentre i den tid, hvor jeg har været integrationsminister, med flere penge til børnene, med flere kvadratmeter og to rum til børnefamilierne, er sådan set lavet i samarbejde med Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil begynde med at kvittere for ministerens, må jeg sige, fuldstændig rigtige beskrivelse af den fælles vilje, der har været mellem de tre partier til også at sørge for, at der blev ordentlige forhold i asylcentre, så det i hvert fald ikke skulle være der, livet blev gjort surt for de afvi-

ste asylansøgere, der har gjort livet surt for sig selv ved at nægte at rejse hjem.

Men jeg vil gerne spørge ministeren, når nu der bliver jamret over det der snævre flertal, at Socialdemokratiet og De Radikale ikke er inviteret med: Er det dog ikke fuldkommen utroligt? Nu har Socialdemokratiet og De Radikale i årtier været ansvarlige for, at der er skabt en udenrigspolitisk situation, hvor det er en kraftpræstation at klare integrationsopgaverne. Når der kom et regeringsskifte i 2001 eller et systemskifte, som vi er nogle der har kaldt det, var det jo på grund af udlændingepolitikken. Og så klager man nu over, at regeringen ikke inviterer sine politiske modstandere med til forhandlingerne, dem, der har lavet alle ulykkerne. Synes ministeren, det er rimeligt?

Kl. 19.00

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg kan i hvert fald konstatere, at regeringen og Socialdemokraterne stadig væk vil noget meget forskelligt på udlændingeområdet. Det er den konklusion, jeg også i dag må drage ud fra de meldinger, der er kommet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

For at den opfattelse ikke skal brede sig, at det er grundloven, der bestemmer, at samlingen slutter til grundlovsdag, vil jeg henvise til grundlovens § 36, hvor der står, at folketingsåret begynder den første tirsdag i oktober og varer til samme tirsdag det følgende år.

Efter første behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 2005 (beslutningsforslag nr. B 166) blev forslaget henvist til udvalgsbehandling.

Jeg skal foreslå, at forslaget i stedet overgår direkte til anden (sidste) behandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget,

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 23. maj 2007, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.02
